1. Årg. JANUARI 1896. Pren.-pris 1 kr.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

"Si, dessa skola komma ſjärran från, och si, några ifrån norr och ifrån haſvet och andra ifrån Sinims land (Kina)." Es. 49: 12.

"Stora äro Herrens verk, värda att begrundas af alla, som haſva luſt i dem". Ps. 111: 2.

Kommittéen för »Svenska Missionen i Kina», Stockholm, Lästmakaregatan 30. 4 tr.
Allm. Telefon 81 56.

"Sinims Land"

Missionsblad för »Svenska Missionen i Kina»

anmäler härmed sin första årgång till prenumeration.

Tidningens uppgift är:

att upplifva och väcka missionsintresset genom att sprida kunskap om missionen, särskildt den som bedrifves af »Svenska Missionen i Kina», hvarvid enda syftet skall vara att upphöja Guds verk;

att förmedla gemenskap mellan missionärerna på fältet och missionsvännerna i hemlandet;

att beröra sakförhållanden af intresse äfven från andra missionsfält;

att i mån af utrymme framställa sådana sanningar ur Guds ord, som kunna främja ett sant missionsintresse och fördjupande af det andliga lifvet.

Redaktionens uppriktiga sträfvan skall vara att alltid åt tidningen gifva en evangelisk, osekterisk och helgad anda.

I tidningen kommer fr. o. m. februari månad att inflyta redovisning för till »Svenska missionen i Kina» influtna gåfvomedel.

»**Sinims Land**» skall, om Gud vill, utkomma i början af hvarje månad. Pris för helt år 1 krona utom postportot, som är 20 öre. Den vinst, som möjligen uppstår, tillfaller missionen.

Profnummer erhålles gratis, då anmälan därom göres hos Redaktionen, 30 Lästmakaregatan, *Stockholm.*

Prenumerationen verkställes på närmaste postkontor, men kan, då fem eller flere ex. tagas, ske hos redaktionen, hvarvid prenumerantsamlare erhålla hvart 6:te ex. gratis.

Stockholm i december.

Redaktionen.

Kommittéen för »Svenska Missionen i Kina» består af:

Henrik Berg, doktor.
Herman Dillner, kapten.
Olof von Feilitzen, kom.-kapten.
Josef Holmgren, sekreterare.
Johan von Holst, kammarherre.
Ernst Kjellberg, brukspatron.
Charles D. Tottie, kapten.

Lästmakaregatan 30. *Stockholm.*

En hälsning till missionsvännerna.

Stor vare eder frid!

Då vi nu få den stora förmånen att genom en egen tidning för »Svenska Missionen i Kina» sända eder alla en hälsning, vilja vi först gifva eder ett Herrens ord hämtadt ur Haggai 2: 5: »*Var fast du, allt folk i landet, och arbeten! ty jag är med eder, säger Herren Sebaot.*»

Varen faste, kära missionsvänner! I åtta långa år hafva Folke och hans medarbetare »hållit fästet». Herren har mycket välsignat dem. Han skall göra det i fortsättningen. Frukten ej, ty »de äro flera, som äro med oss, än de som äro mot oss». Konungen själf är i vår här.

Arbeten! Vår käre broder Hudson Taylor brukade säga: »Det är möjligt att arbeta utan att bedja men omöjligt att allvarligt bedja utan att arbeta.» Bön utan arbete gör ingen mur färdig kring Jerusalem. Gud välsigne alla flitiga och uthålliga systrar, som föra nålen och strumpstickan till arbete för våra försäljningar! Gud välsigne hvarje broder, som af sin veckoinkomst lägger en penning afsides för Guds verk.

Herren Sebaot är med oss. Saliga ställning: Guds medarbetare, hafvande det höga målet att genom evangelii förkunnelse föra frälsning till en förlorad värld — böra vi ej *tacka* Herren för denna förmån och, såsom Abraham, *vandra inför Gud?*

Välsigne då Herren eder alla med fasthet, med arbetsvillighet och med en lefvande förnimmelse af sin närhet!

Tvingande kärlek.*

Kristi kärlek tvingar oss. — 2 Kor. 5: 14.

Må detta blifva vår invigningstext. Den skall låta oss förstå, hvarthän Kristi kärlek vill leda oss; den skall lära oss något fatta kraften af Kristi kärlek, den skall visa oss den väg, på hvilken denna kärlek skall pröfvas. »Kristi kärlek» — därmed menas icke vår kärlek till Kristus, utan hans kärlek, Kristi kärlek, utgjuten i våra hjärtan genom den helige Ande. Om vår kärlek till Kristus skulle tvinga oss, så skulle vi ofta befinnas matta och svaga; men hans kärlek, utgjuten i oss, måste tvinga oss. »Kristi kärlek». Man frågar ofta: menas därmed Guds kärlek i oss eller hans kärlek till oss? De äro ett. Den eviga kärlekens ande kommer i oss, bor i oss och arbetar i oss.

1. Om nu Kristi kärlek får insteg i mitt hjärta, hvad skall den lära mig att älska? Mary Lyon, en afliden Herrens tjänarinna, sade: »Du kan ej mottaga Kristus i ditt hjärta utan att mottaga hela världen». Hon hade rätt, ty världen hör Kristus till; och mottager du Kristus, så mottager du världen med honom och blir därigenom tvungen att uppenbara hans kärlek, som sträcker sig öfver hela jorden. Har du lärt dig att bedja: »Herre Jesus, vidga mitt hjärta så, att jag kan älska allt det i skapelsen, som du älskar»? I så fall skall du ock börja fråga: Hvad är vår kärlek till Gud? Hvad är vår kärlek till våra medmänniskor? Och hvad vill han, att vi skola göra? Det är icke nog

* Några anteckningar från ett föredrag af Andrew Murray vid Guildfordkonferensen 1895.

att säga, att vi önska tillhöra honom; vi måste fråga: är det så, att hans kärlek tvingar oss — drifver oss? Tvingar den oss så, att hans kärlek blir vår kärlek? Vänner, må vi skåda omkring oss och säga i Jesu namn: »Jag vill mottaga i mitt hjärta allt hvad du har mottagit. Herre, här är jag, för att brukas af dig, hvarthelst du vill sända mig.»

2. »Kristi kärlek tvingar oss», den talar till oss om kraften af Kristi kärlek. *Ingen kraft är större än kärleken.* Man kan t. ex. tala om en moders kärlek till sitt barn, en fosterlandsväns till sitt land, men hvad är det i jämförelse med Guds underbara kärlek, den kärlek, som utgaf sin enfödde, sin älskade Son — den kärlek, som dref Sonen att lämna sin himmel — den där brinnande kärleken, som besjälade honom under alla dessa trettiotre år — den där allt uppoffrande kärleken, som förde honom till Getsemane, till Golgata, på det han skulle bära den usla, syndiga, förtappade människans synder? Om den kärleken får komma in i mitt hjärta, där upptända en helig eld, där blifva bofast, växa och förökas, blifva stark och taga hela min varelse i besittning, då skall också min själ fyllas af glädje att arbeta och göra hvad som helst, på det själar må vinnas för min frälsare.

En missionär i Sydafrika sade en gång på ett bönemöte: »Om det hade varit *min kärlek till kafferna*, skulle den ej ha kvarhållit mig i Sydafrika i tjugo år. Jag skulle ej kunnat uthärda så mycken otacksamhet, elände och missräkning; men jag bär nu allt med glädje, ty Kristi kärlek tvingar mig.» Mången säger sig vara villig att offra allt för att blifva uppfylld med anden, att han litar på löftena och tror, att en ande full af brinnande kärlek till själar och hela den fallna världen skall fylla honom. Gud gifve, att så må blifva. Säg icke, att du ej är nog stark, nog helig. Kasta dig på Kristi kärlek, och låt denna mäktiga kraft sätta dig i stånd att segra och att uthärda.

Må vi betänka, huru det skulle vara, om alla troende vore i sanning fyllda med den öfverväldigande, tvingande kärleken från honom, som för dem har dött, så uppfyllda, att de vore redo att arbeta, att dö för honom, att gå hvart han ville och där han kan blifva ärad. Då jag för två år sedan var närvarande vid en ung missionärs afskiljande i Sydafrika, såg jag tre eller fyra äldre missionärer, som grånat under arbetet i aflägsna, undangömda landsändar, utan att höra människors beröm, utan mycken uppmuntran från de stackars okunniga hedningarnes sida, och då jag såg dem, sade jag: Ingenting annat än Kristi kärlek kunde göra detta, det är kärleken från Golgata, som brinner i dessa älskade män och kvinnor. Bröder, må vi böja oss för denna Kristi kärlek, som ensam kan upplifva och tvinga till heligt arbete och, om så skulle behöfvas, till lidande.

3. Ännu en tanke. Kristi kärlek bevisar sig genom heligt arbete. Kristi kärlek säger mig, hvad jag skall göra — intet mindre än offra mig själf helt. *Detta är alltjämt kärlekens väg.* Så gör alltid kärleken. Moderskärleken offrar sig med glädje för barnet. Fosterlandsvännens kärlek drifver honom att offra sig för konung och land. Så dref också Guds kärlek honom att offra det bästa och dyrbaraste han hade. Han skonade icke sin egen Son, utan gaf honom ut för oss alla. Och Kristus Jesus älskade icke sitt lif, utan gaf det till lösepenning för många. Detta är kärlek, hans kärlek. Vilja vi hafva denna kärlek? Ropa vi: »Fyll mig med Kristi anda»? Om vi verkligen åstunda Kristi anda, så måste det vara den själfuppoffringens anda, som leder oss att vara och göra *allt hvad han vill.* Om du verkligen vill helga dig för Guds tjänst, se då på Golgata, se på Jesus.

Hvilken stor nådesförmån att få stå vid Jesu sida i Faderns närhet och, lämnande allt, säga: »Min Gud, genom Jesu Kristi nåd afskiljer jag mig obetingadt åt dig». Är det icke alltför mycket? Nej, det är det icke. Gud kan ej finna något behag i mig annat än för Jesu Kristi, hans älskade Sons, skull. Vi kunna icke göra något enligt Guds vilja, om vi ej äro benådade i den älskade. Men funna i honom, äro vi benådade och Gud behagliga. Vill du lämna dig helt åt honom nu? Om du väntar för att odla din kärlek, för att sörja öfver din brist på kärlek, för att bedja om mer kärlek, då blir du icke fylld. Du måste underkasta dig. Du måste tro, att han kan fylla dig, att han kan få sin mäktiga kärlek att tvinga dig. Låt den helige Ande segra. Låt honom arbeta i dig som han vill. Böj dig blott, och han skall arbeta ännu mer, om du mottager, böjer dig, lofvande och prisande honom, tills du uppnår det välsignade lifvet af djup enkelhet och ödmjukhet. Jag är ju blott ett kärl, i hvilket hans eviga kärlek får strömma, bortrensande all orenlighet, upptändande en helig eld och tvingande mig att vara och göra allt hvad min Gud vill.

Käre vänner, Kristi kärlek var en kärlek helgad åt Guds och människors tjänst, en kärlek beredd för hvarje offer. Vill du helga, afskilja dig åt honom, på det att Kristi kärlek må komma in i dig, uppfylla dig och tvinga dig efter hans vilja? Amen.

Röster från Kina.

»*Far öfver till Macedonien och hjälp oss.*» Förhindrad af den helige Ande att tala ordet i Asien, for Paulus genom Frygien och det Galatiska landet. Ingenstädes fick han stanna. Då han kom fram emot Mysien, försökte han att taga vägen åt Bitynien, men Jesu ande tillstadde honom det icke. Han for då förbi Mysien och ned till Troas. Där skulle han få lösning på gåtan. Där skulle Herren uppenbara sig för honom och leda honom vidare. I en syn om natten såg Paulus en macedonisk man, som stod och ropade till honom: »*Far öfver till Macedonien och hjälp oss.*»

Aposteln och hans sällskap sökte strax begifva sig åstad, ty de förstodo, att det var Herren, som kallade dem att predika evangelium i Macedonien.

Hvarför tillät icke Herren aposteln att predika ordet i Asien? Fanns det icke mycket arbete där att göra? Behöfde icke de nybildade församlingarna apostelns understöd? Och behöfde ej många, som ännu icke kommit till tron, höra frälsningens budskap förkunnas? Jo, visserligen. Men Paulus gör inga frågor, han lyder. Det var Guds råd, att han skulle lämna Asien och resa till Europa, till Macedonien för att där pre-

dika evangelium. Paulus följer Herrens fingervisning och ledning. Han beger sig strax från Troas och kommer till Filippi. Och hvad blef väl frukten af Pauli lydnad för den himmelska kallelsen? Den blef i sanning härlig. Gud öppnar Lydias hjärta, frälsar fångvaktaren och hans familj, och så grundas en blomstrande församling i Filippi. Men detta var icke allt. Till frälsning för många själar fick aposteln äfven predika evangelium i Tessalonika, Berea, Aten och Korint. Hvilken förlust för Guds rike och honom själf, om han gått sin egen väg!

Far öfver och hjälp oss!

det är ock det rop, som i dessa dagar med makt tränger fram till Kristi församling i de kristna landen. Det kommer från hednavärldens tallösa skaror: från Kina, Indien och Afrika. Som en väldig våg, drifven af starka vindar, brusar det emot oss, uppväckande oss till deltagande för de stackars hedningarna, som äro försänkta i mörker och elände. Det har trängt till mångas hjärtan, uppväckt dem till helig bön för missionen och drifvit icke så få ut med lifvets segerbudskap till dödens ängder, där detta budskap uppenbarat sin kraft att skingra mörkret och sprida ljus och glädje i hjärtan och hem. Vi tacka Gud för detta, men huru många flera sändebud behöfvas icke! Behofvet är långt ifrån fylldt. Tvärt om höres nu ropet högljuddare än någonsin. Det kommer både från infödingarna och från missionärerna. Må vi höra det, må Gud öppna vårt öra och vårt hjärta!

Lyssnen då till några röster från det stora Kina. Under den hetaste tiden af denna sommar har August Berg med sin hustru bott uti en by Fong-poh, 3 mil från Tong-cheo-fu, och hafva de haft rika tillfällen att där predika evangelium för både män och kvinnor. Den 19 aug. skulle de resa därifrån, men kvinnorna kommo till fru Berg och nödgade henne att stanna, sägande: »Om ni reser, hafva vi ingen, som undervisar oss, vi kunna ej undvara eder, vi vilja höra mera om Jesus och huru vi skola tjäna honom. Vi äro lika barn och veta ej, huru vi skola göra, om ingen lär oss.»

»Finns det då ingen lärare för oss?» frågade byfolket i en by bland bergen missionär E. Folke, då han icke längre kunde stanna hos dem utan måste fara sin väg.

»Huru skall jag blifva af med mina synder?» sporde med ifver en 72 års gammal man Hudson Taylor en dag. »Huru skola vi blifva frälsta och komma till himmelen?» frågade några kvinnor, då de hörde en missionssyster tala till dem om dessa ting. »Vill ni icke sända en evangelist till vår stad», bådo några en annan missionär. Och åter: »Min hustru måste höra detta». »Kom och berätta för den gamla modern hvad ni berättat mig.» »Kom och öppna ett hus i vår stad. Där finnas många, som i likhet med mig söka det sanna ljuset». »Hvarför stannen I ej och undervisen oss? Äfven vi längta att höra», o. s. v.

Dessa rop må väl tränga oss genom märg och ben, och de kunna ej anses såsom enstaka. De uppstiga från hundraden och tusenden. Vi vilja visst icke säga, att alla hedningar hungra och törsta efter evangelium. Det stora flertalet är förvisso likgiltigt och motsträfvigt. Men detta berättigar oss visserligen icke att behålla evangelium för oss själfva.

Men äfven från våra missionärer höres detta rop om hjälp. Vid missionskonferensen i Shanghai 1890 ställdes ett upprop till de protestantiska kristna i alla land att bedja om 1,000 manliga missionärer för Kina under de 5 följande åren. Också de kvinnliga missionärerna utsände ett upprop om kvinnliga arbetare. Herren hörde bön och utsände under den angifna tiden 1,153, hvaraf dock endast 481 voro män. På tal om detta skrifver Hudson Taylor i nov.-numret af tidn. »Chinas Million's: »En betydande kris har inträdt i Kinas historia. Kriget har icke lämnat landet på samma punkt, där det förut stod. Det skall otvifvelaktigt leda till kejsardömets vidare öppnande och en ny utveckling. Om Kristi församling icke går in genom de öppnade dörrarna, skola andra göra det och de sålunda stängas för henne.» H. Taylor slutar med följande ord: »Om 1,000 manliga missionärer behöfdes för fem år sedan, så är behofvet af ett annat tusental ännu mera trängande nu».

Från Chau-kia-keo — en stad i Honan, söder om Gula floden — utsände i juni fru Haward Taylor, född Guinness, ett kraftigt upprop om arbetare: »Hvilket fält! Endast på denna stora slätt 60 städer med 8 millioner själar! Hafven I ej någon helig ärelystnad att gå och vinna dem för Gud? Hvar i hela vida världen kan man finna ett fält, mera behöfvande, mera öppet och mera lofvande? Låt ropet af dessa döende millioner tränga till ditt hjärta i dag. Här rundt omkring oss lefva och dö de utan Gud. Hvad förslå vi ibland så många? Unge män, i denna del af Honan finnas blott 6 manliga arbetare, och blott en af dem är läkaremissionär. Här finnas ännu 60 städer utan något Kristi vittne.»

»Syster — här är frälsaren. Hans hufvud är öfverhöljdt af dagg, hans lockar fuktade af natten, då han söker de förlorade och trötta i dessa folkuppfyllda städer på denna stora slätt. Är du alltför upptagen och omistlig hemma? Hvarför står du ej upp och försakar allt och följer honom uti hans sökande efter själar i detta tjocka mörker?»

Och nyligen skref missionär Folke: »O, den som kunde röra de döda stenarna i Sverige, att de måtte vakna till lif»; och senare: »Jag vet ej, hvad vi skola taga oss till och huru de platser, som kräfva krafter, skola få de nödiga». Äfven skrifver missionär Aug. Berg från Fong-poh: »Sänd bröder och hjälp oss.»

Och nu, käre vänner, låten mig till slut få bedja eder att behjärta dessa rop, som komma till oss från missionsfältet, såväl från de infödde som äfven från våra missionärer. Kanske att det är Guds rop till eder. Kanske vill han leda eder ut i den stora skörden. Stannen inför honom, så att han får göra detta klart. Om han kallar, så gör som Paulus. Var icke ohörsam mot den himmelska synen. Svårigheter skola väl möta, men Gud skall vara eder hjälp. Han skall öppna någon Lydias hjärta, frälsa någon fångvaktare och hans familj och genom sin uppståndelses kraft grundlägga någon eller några församlingar.

För eder, som ej kunnen utgå såsom missionärer, beder jag att få anföra ett ord af den varmhjärtade missionsvännen pastor A. B. Simpson: »Några af eder

duga icke att gå ut som missionärer, men I hafven fått den gåfvan att kunna förtjäna penningar, och det är eder förmån att underhålla någon, som kan göra arbetet bättre, än hvad I skullen förmå. Detta är den sanna meningen af Kristi kropps enhet, den verkliga betydelsen af kristligt förvaltarskap». *J. H.*

Dr Robert Morrison

var den förste protestantiske missionären i Kina. Han föddes nära Morpeth den 5 jan. 1782. Sin barndom tillbragte han i Newcastle-on-Tyne. Hans föräldrar voro gudfruktiga. Fadern var en äldste i den presbyterianska kyrkan. Robert tjänstgjorde i sin faders affär 12 à 14 timmar om dagen. Likväl fann han tid till studier, sedan dagsarbetet var slutadt. Han hade ett sådant intresse för läsning, att han läste om och om igen de böcker, han kunde komma öfver. Vid 15 års ålder blef han omvänd, och från den stunden drogs hans håg åt missionärskallet. Hvarken fadern eller hans släktingar kunde under en lång tid förlika sig med, att han skulle blifva missionär.

Robert Morrison.

År 1801 begynte han uteslutande ägna sig åt studier. Han inskrefs vid Hoxtens akademi, och 1804 vände han sig till Londons missionssällskap med ansökan att varda utsänd såsom dess missionär. Hans ansökan blef bifallen, och han sändes till denna missions högskola i Gasport. Morrison fick sig Kina anvisadt till fält för sitt framtida missionsarbete. Han trodde, att detta var en bönhörelse, ty hans innerliga åstundan hade alltid varit att blifva sänd dit.

1807 i jan. anträdde han öfver Amerika — där han stannade en månad — sin färd till Kina. Han anlände efter en besvärlig resa till Macao den 7 sept. samma år. Den förste protestantiske missionären hade således kommit till detta stora land. Han medförde rekommendationsbref till några ledande engelsmän och amerikaner i Macao och Kanton. Dessa mottogo honom visserligen vänligt, men icke uppmuntrade de honom. Stora svårigheter hade han att bekämpa. För det första voro kineserna vid dödsstraff förbjudna af regeringen att lämna undervisning i kinesiska språket åt en utländing. För det andra fingo blott affärsmän uppehålla sig i Kina, och för det tredje skulle de katolska missionärerna, som befunno sig på Macao och stodo under portugisiskt beskydd, visa sig fientliga och uppreta folket mot den protestantiske missionären. Chefen för det amerikanska faktoriet i Kanton erbjöd honom emellertid att till en början få bo hos sig. Med all kraft och energi grep Morrison sig an med språket och gjorde goda framsteg.

År 1809 gifte han sig med en fröken Morton. Samma år blef han anställd såsom tolk vid det Ostindiska Kompaniet, hvarigenom han kom mycket i beröring med folket; det dagliga öfversättningsarbetet hjälpte honom ock att blifva mer och mer förtrogen med språket.

Med största ihärdighet utarbetade Morrison en grammatik och ett lexikon. 1812 hade han sin grammatik färdig, och något senare utkom hans lexikon i tre stora band. För tryckningen af detsamma skänkte Ostindiska Kompaniet 180,000 kr.

1813 anlände pastor Milne för att blifva Morrisons medhjälpare, hvaröfver den senare innerligt gladdes. I slutet af samma år var öfversättningen af Nya Testamentet färdig. 1819 utkom hela bibeln på kinesiska. Morrison utgaf ock en mängd traktater, böcker och en tidning. 1814 fick han döpa den förste kinesen, som visserligen hade en ringa kunskap i kristendomen, men det oaktadt var en sann kristen. Senare tillkommo några flere. Morrison grundade en högskola på Malacca för både kineser och europeer. Äfven andra skolor anlades och han undervisade i dem samt predikade för engelsmän, kineser och malajer. Också de närliggande öarna besökte han, och små församlingar grundades. Arbetet syntes hårdt och stundom nästan fruktlöst. Endast få voro döpta, och af dem höllo ej alla profvet. Också andra svårigheter tillstötte. Hans hustru tärdes bort, och snart fick han bädda ned henne i grafven. Så dog fru Milne och 1822 äfven hennes man.

1823 reste Morrison till England, där han stannade 2:ne år. Då han återvände till Kina, möttes han af nya svårigheter. Några år förflöto under samvetsgrant uppfyllande af dyra plikter. 1832 kunde Morrison skrifva: »Det är mycket annorlunda i Kanton

nu än 1807, då jag anlände hit. Skolor, missionsseminarium, engelska tryckpressar, den hel. Skrift på kinesiska språket samt en offentlig gudstjänst — se där, hvad som vuxit upp sedan den tiden. Jag har tjänat min generation, och jag måste — Herren vet när — samlas till mina fäder.»

Den 26 juli 1834 höll Morrison sin sista predikan. Texten var: I min Faders hus äro många boningar. Han talade mycket skönt om den stundande härligheten hos Gud och den glädje, som väntar alla Jesu vänner. Ingen anade väl då, att pastorn själf stod på tröskeln till den andra världen. Så var det dock. De förlorade honom ur sikte, han — »vek om hörnet» och försvann. De kommo och ville föra honom till Macao, att han måtte få ombyte af luft, men han afled under natten den 31 juli, och endast stoft-hyddan återstod att bära till grafven och lägga vid sidan af hans första hustru, den milda, lidande Mary. Där hvila de båda tillsammans, afbidande uppståndelsens morgon. Församlingen sörjde honom djupt.

Dr Robert Morrison var en af århundradets verksammaste och dugligaste missionärer. Den protestantiska missionen i Kina står i stor tacksamhetsskuld till honom för det grundläggningsarbete, som han genom Guds nåd fick utföra. Med okuflig fasthet och hängifven kärlek till frälsaren höll han ut och bekämpade alla svårigheter. Han sådde under tårar ädel säd, men han skall komma med glädje och bära sina kärfvar.

Förföljelsen vänd i välsignelse.

Den förföljelse, som i slutet af maj utbröt i Chen'tu, provinsen Si-ch'uen, spridde sig, såsom tidningarna omtalat, äfven till andra städer inom distriktet. Öfver allt måste missionärerna taga sin tillflykt till Yamen (= rådhuset). Så skedde ock uti Kia-ting, på hvilken plats missionärerna, under de 8 veckor de vistades på rådhuset, dock fingo röna mycken godhet och vänlighet både från ämbetsmännen och deras hustrur samt från folkets sida. Många dyrbara tillfällen gåfvos dem att vittna om Jesus för dessa, som aldrig hört om honom, och de funno beredvilligheten att lyssna till budskapet stor. Äfven mandarinen, hvilken till en början ej var vänligt stämd, blef missionärerna tillgifven, då han fick lära känna dem och deras afsikter närmare. Han uttryckte t. o. m. en önskan att få umgås med dem.

Missionärerna, som måste fly genom en bakdörr, fingo, då de återvände, draga in genom hufvudingången. På vägen från rådhuset hälsades de af folkets jubel och buros i bärstolar, draperade med silke, af bärare iklädda uniform. De ledsagades äfven af en skara polismän, och fyrverkerier afbrändes till deras ära. Missionärernas grannar jämte andra beklagade hvad som skett, och högre och lägre ämbetsmän aflade i högtidsdräkt visit hos dem. Den följande dagen, som var en söndag, fingo de samlas till en särskild tacksägelsegudstjänst. Hela dagen var en välsignad dag. Herren lät sina nådeströmmar flöda. De inföddas glädje var stor. De hade lidit mycken bedröfvelse både för sin egen del och för missionärernas, men blifvit faste i alla försökelser. Medan missionärerna voro på rådhuset, läto några anteckna sig som sökare.

"Jesu martyrer."

Uppb. 2: 13.

Hemkallade i Ku-ch'eng*, Södra Kina, den 1 aug. 1895.

Fritt efter en engelsk sång.

Uppb. 2: 10.

Det är sång uti vårt hemland, hör du nu i stridens larm,
Hur martyrerna välkomnas, stödda uppå Jesu arm?
Det är härlighet i hemmet; kan du genom tårar se,
Huru lifvets krona räckes våra nyss afsomnade?

Uppb. 12: 11.

Det hörs lofsång i vårt hemland; de lofsjunga Jesu namn;
Genom ordet ha de vunnit, genom blodet nått sin hamn;
Det är glädje nu i hemmet, heder åt de tappra gif,
Hvilka ända intill döden icke älskat sina lif.

* * *

2 Mos. 3: 7.

Det är gråt och sorg på jorden, höga ondskans böljor gå,
Kunna genom jubelsången de ditt öra, Herre, nå?
Skall väl dina frälstas glädje hindra dig se barnens kval?
"Ack, jag känner deras plågor, går med dem i dödens dal."

Fil. 3: 10.

Han med sina frälsta lidit, han med dem i döden gått,
O, välsignade förening, som de med sin Jesus fått!
Om ock kvalfull synes smärtan, om ock fienden syns stark,
Kan man dock, med blick på Jesus, ständigt stå på salig mark.

2 Mos. 3: 9.

Om ock sången kraftigt ljuder, aldrig sluts hans öra till;
Bönen hörs från barnaskaran, sucka huru svagt du vill,
Och fast nödens rop får tränga genom klangfull himlasång,
Skall dig Jesus trofast hjälpa, om din väg blir än så trång.

Joh. 12: 24.

Han har hört vår bön för Kina, han har hört dess stora nöd,
Och han svarar i sin kärlek genom några stridsmäns död.
Kan man kalla frukten ringa, tala om ett sorgligt slut?
Fråga dessa hädangångna och låt dem få tala ut.

Uppb. 4: 10, 11.

"Du är värdig, käre Herre, taga ära, pris och makt,
Tack, att du igenom döden fienden har nederlagt!
Hvad som såtts i sorg och mörker, skall stå fram i fröjd och ljus,
Snart få stora frälsta skaror sjunga pris i Lammets hus."

C. T.

Från missionsfältet.

En större missionsfest i Üin-ch'eng.

Ett s. k. halfårsmöte hölls under aug. månad i Üin-ch'eng, som räckte i tre dagar och beskrifves af

* De voro herr och fru Stewart jämte 2 deras barn samt fröknarna Newcombe, Marshall, Stewart, Gordon, H. Saunders, M. Saunders och Yellep och tillhörde alla engelska kyrkans missionssällskap.

våra syskon såsom mycket välsignadt. Många kineser kommo öfver från de närliggande städerna och byarna för att vara med på mötet. Alla troende, som voro långväga ifrån, bodde och åto hos syskonen Hahne i deras hus, där också det ganska rymliga kapellet är inrymdt. Detta var nylimmadt och uppsnyggadt till festen. Alla sammankomster höllos här med undantag af dopförrättningen, som ägde rum i Folkes gamla hus. Mötet tog sin början på lördagseftermiddagen med predikan. Därefter hölls enskildt samtal med dopkandidaterna. På söndagsmorgonen höllos äfven liknande samtal, ty de voro många som skulle döpas. Utom morgonbönen var det predikan två gånger denna dag.

På måndagsmorgonen ägde dopakten rum. Dopet förrättades i en murad graf, inrättad för detta ändamål, då ingen flod eller lämpligt vatten fanns i närheten. De voro 12 som döptes, bland dem 4 kvinnor. Redan före kl. 7 på morgonen började församlingsmedlemmarna infinna sig för att närvara vid denna för kineser så besynnerliga handling. Missionär Hahne höll en kort bön i den lilla bönsalen i Fu-hang, där Folkes bo. Därpå ställdes till dopkandidaterna några enkla frågor, som de fingo besvara inför de församlade. De tillfrågades, om de ville afsäga sig afgudadyrkan och tillbedjan af förfädernas andar, om de ville tro på Gud Fader, på Jesus Kristus, på den Helige Ande och om de ville följa Jesus. På dessa frågor svarade de alla ett högt och tydligt ja. Sedan ägde dopet rum. Det förrättades af Hahne såsom varande församlingsherde i Üin-ch'eng. Männen kommo först, och medan de döptes, stodo kvinnorna på afstånd. Därefter var det kvinnornas tur att ropas upp, och då drogo männen sig tillbaka till framgården. Efter dopet samlades alla på gården, och de nydöpta hälsades välkomna till församlingen, hvilket naturligtvis skedde på kinesiskt sätt. »Jag önskar», skrifver en af våra systrar, »att I kunden hafva sett deras glädjestrålande ansikten och deras stora glädje, då de hälsade oss och vi dem. Äfven vi voro innerligt glada öfver denna välsignade skörd för Guds rike». På måndags f. m. firades Herrens hel. nattvard, hvarvid närvoro, inberäknadt de 12 nydöpta, omkring 30 kineser. Missionär Folke talade öfver orden: »Emedan det är *ett* bröd, äro vi de många en kropp, ty vi varda alla af det ena brödet delaktiga». Hahne tjänade, och det var en välsignad stund. Frid och kärlek rådde under hela mötet.

Utdrag ur bref.

Från *Missionär August Berg*, Fong-poh, d. 10 aug. 1895.

Min älskade broder!

»I vår *egen* kraft dock ännu
Aldrig någon seger vanns.
Han har lofvat med oss vara,
Större trygghet aldrig fanns!»

Du finner min hustru och mig nu ute i en by på landet, och i dag är det min 35:te födelsedag. Efter vår lilla frukost på tu man hand sjöngo vi: „Alla Herrens vägar äro godhet, sanning, trofasthet“ och så sade jag till Augusta: "I dag vill jag skrifva och tala om huru det börjar ljusna för oss litet i arbetet och om våra planer för den närmaste framtiden".

Först vill jag då säga, att vi äro obeskrifligt glada och tacksamma öfver att vara i en by, midt ibland landtfolket. De äro alltid, här som annorstädes, de mest mottagliga för ordet om riket. Det är genom vår lärare Fann, vi kommit in uti denna by. Vi bo här under den varma tiden för att få frisk luft och arbeta på samma gång ibland befolkningen. Jag har visst icke nämnt om *Fann* förut. Han är en 63 års man af stor begåfning och bildning, vidt och bredt känd för sin skicklighet och oförskräckthet. Under flera års tid har han ej tillbedt afgudar. Hans tro på dem har helt och hållet rubbats. För en 4 år sedan fick han genom en gatupredikan i T'ong-cheo-fu höra för första gången talas om den lära vi förkunna, men det var först sista året, då han flyttade till T'ong-cheo-fu, som han kom i riktig beröring med oss. Med sin stora energi och känsla för hvad som är rätt och sant omfattade han genast denna "*sanna* lära", som han kallar den, och sedan början af året, då jag anlitade honom som vår lärare i språket, har han dagligen vuxit i kunskap och, jag vill tro det, *nåd*. Oförskräckt vittnar han om sanningen för alla han kommer i beröring med. Jag vill emellertid ej *döpa* honom nu. Förändring, stor förändring, har försiggått med Fann, men hvad han ännu saknar synes mig vara *Guds ande* och behofvet af *att bedja*. Men tror du ej Gud vill gifva det åt uppriktiga själar? Vi tacka Gud af hela vårt hjärta för honom och tro, att han skall blifva Guds rike till mycken nytta. Han har allaredan varit det.

Den by vi nu bo i är hans hustrus barndomshem, och genom hans bemedling fingo vi komma hit och vunno tillträde till folket. 15 li härifrån ligger hans egen by — Ch'uang-téo — och i går kommo Augusta och jag hem därifrån efter att i 3 dagar hafva varit deras gäster. Där bo, förutom hans hustru, hans 3 år äldre bror och svägerska, hans son, sonhustru och trenne barnbarn. Du kan ej tro huru snälla de voro mot oss. Vi skulle endast vara där en dag, men blefvo inregnade. Mycket folk kom, och morgon och afton hade vi gudstjänst samt under dagen samtal med dem som kommo. Hans hustru och son, (den senare heter "Seng-fuh" (föda lycka), som hafva varit mera i beröring med oss, vill jag kalla för "forskare i läran", liksom fadern, de öfriga hade ju aldrig förut sett oss, men genom de andra hört talas om oss och läran, och så mycket de förstodo, så mycket trodde de. Vi vilja därför räkna hela den familjen som "forskare i läran", och som de äro i goda lefnadsomständigheter och af naturen uppriktiga, ha vi det bästa hopp om dem. "Seng-fuh's" gosse, som är 11 år, vilja de skall komma i skola hos oss, och på hans lilla 3-åriga syster skola de ej binda fötterna. Näst Gud och Fann har jag min hustru att tacka för att vi kommit in i dessa byar. Hade Augusta ej varit, skulle jag ej hafva rest hit ut, och hade vi ej kommit hit, hade vi ej kommit till lärarens by. Och *hvem* kan tala med kvinnorna och vinna tillträde till deras hem och inträde i deras hjärtan om ej den, som likt min hustru och många andra hennes likar kan sitta ned bland dem, hålla deras händer i sina och tala fridens och kärlekens ord? Män kunna det aldrig, låt vara att enstaka omvändelser försiggå äfven där kvinnliga arbetare saknas.

Ja, detta var nu det uppmuntrande, och jag hoppas med tiden kunna omtala flera från dessa trakter, som vilja

följa Jesus. 40 li härifrån och 90 li från T'ong-cheo-fu nordväst ligger en stad, som heter *Ch'eng-hsien*. Där har jag hyrt ett mindre hus, som jag till hösten tänker använda till *opiumasyl*. Jag har hopp om att få en snäll, troende Shan-tongman, *Chang*, till hjälp i arbetet. 25 li från T'ong-cheo-fu västerut ligger en köping, som heter *Chéang-peh*. Där hafva vi ock hyrt hus för opiumasyl. På båda dessa ställen ämna vi ock hafva söndaglig gudstjänst. Min tid blir således mycket upptagen af besök på dessa platser, och jag har tänkt vi skola alternera, så att evangelisten och jag omväxlande predika. Få vi nu det huset, som vi underhandla om, flytta vi dit. I det gamla ha vi då tänkt öppna gosskola, och dessutom blir det fortfarande vårt hus, där vi mottaga manliga gäster, predika och behandla sjuka. Till skolan har en *Mr. Morton, London*, erbjudit penningebidrag. Vidare hafva Augusta och jag tänkt att till hösten hafva ett möte för våra vänner — lördag och söndag — och de som då vilja anteckna sig som forskare i läran skola få tillfälle därtill. Främje nu Herren våra händers verk! Och I, käre där hemma, I understödjen ju oss med edra förböner, det veta vi förvisso!

* * *

Från *Missionär E. Folke*, Üin-ch'eng d. 9 Aug 1895. "*Bergling* skall göra sällskap med mig nästa vecka till Han-ch'eng. De hoppas få bo hos Mr. Connell i Ho-tsin, en stad helt nära Han-ch'eng. Hoppas att det skall lyckas oss att få hyra hus åt dem. Invånarna äro mycket fientliga i Han-ch'eng, och våra syskon behöfva väl många förböner.

Hugo Linder har just nu utfört ett stordåd här i staden. Två män, en polis och en boxare, slogos nyligen på en marknad så allvarsamt, att bägges lif sväfvade i stor fara. Under Hugos vård hafva nu bägge blifvit friska. Hade de dött, hade troligen ett hämndkrig af allvarsam natur uppstått, så att till och med stadens ämbetsmän voro allvarligt bekymrade. Jag är glad öfver att vi på detta sätt blifvit i tillfälle att visa stadens myndigheter erkänsla för deras vänlighet mot oss. Och jag tror äfven, att Herren skall få ära genom detta. Att så må ske, är vår högsta önskan. O, att medicinarna i Sverige förstode de tillfällen, som här finnas att tjäna Herren med deras kunskap.

Jag har just nu fått veta om ännu en i Honan, som söker Herren. När skola vi få krafter att sätta dit?"

* * *

Missionär Tjäder var på våren ute på evangelistresor. Han medförde sitt tält, rymmande 120 personer, och vid 2:ne stora examenstillfällen fick han förkunna lifvets ord. Vid båda dessa tillfällen, säger han, frälste Gud syndare och uppväckte likgiltiga ur syndasömnen. Någon förföljelse fick han ock lida, i det att några lärde disputerade emot hans ord och smädade. I Pu-cheo-fu besökte han mandarinen, som mottog honom vänligt och utfärdade en proklamation till hans fördel. Därigenom blef folket där blidare stämdt emot honom.

Syskonen Tjäder lämnade Üin-ch'eng den 26 juni för att tillbringa en tid under den starkaste hettan i Chang-tien, en by bland bergen, där luften är sval och vattnet godt. De bodde här i några grottor. Fru Tjäder meddelar från denna plats: "Vår värd var en gammal man med väldiga glasögon på näsan, stora som en liten kaffekopp i omkrets och infattade i massiva träbågar. Hans son är öfver 30 år, och dennes trolofvade, en 11 års flicka, bebor samma gård som vi. Både fadern och sonen äro opiirökare och ständigt i gräl med hvarandra, då den senare är hemma, hvilket dock ej händer så ofta, ty han lefver i sus och dus bland sina stallbröder. Fadern synes redan påverkad till ett bättre och har uttryckt som sin önskan att blifva afvänd från opium. Han deltager i våra bönestunder och uppmanar andra att lyssna till våra ord. Hans uppförande mot den blifvande sonhustrun har ock förändrats till hennes förmån. Vi bedja dagligen för denna familj. Flickan undervisas numera af vår bibelkvinna, och hon läser redan en sång flytande utantill.

Folket synes mottagligt för sanningen. Jag är inbjuden till flere familjer, som jag hoppas få tillfälle att besöka. Just nu har jag varit ute och talat med en kvinna, som tycktes mera intresserad än de andra.

I söndags var det särskildt dyrbart här. Henrik hade 3 möten, ett 'friluftsmöte', då äfven vår kock talade samt spelade på mungigan till sången. Landtboarna äro villigare att lyssna till evangelium än städernas befolkning, det är helt visst.

Bibelkvinnan var ute på husbesök i förgår och kom hem mycket uppmuntrad. Tacken Herren med oss för den hjälp han gifvit oss i denna kvinna, och bedjen honom att mera välsigna henne och göra henne till en moder i andlig bemärkelse. Jag undervisar henne dagligen i läsning. Hon läser sin bibel rätt snällt."

* * *

I Hai-chau, en stad belägen omkr. 2 svenska mil från Üin-ch'eng, synas många villiga att lyssna till evangelium. Under flere år hafva våra syskon besökt denna plats, och stundom t. ex. vid marknader hafva de varit där flere veckor och predikat för mycket folk. Bland de nydöpta, hvarom vi här ofvan berättat, var en från Hai-chau. Ett hus är hyrdt, och Tjäders skulle flytta dit i höst. Vi hoppas, att de nu redan äro där.

* * *

"En handfull säd utkastad på marken, på bergens topp, skall gifva en skörd, som skälfver lik Libanons skog, och folket skjuta upp i städerna såsom gräset på marken".

"Herrens löften äro sanna, och hvad han lofvat det håller han visserligen!" Halleluja!

Missionsfest

hålles i kyrkan vid Floragatan Trettondedag jul på aftonen, då efter 2:ne kortare missionsföredrag sparbössorna för "*Svenska Missionen i Kina*" tömmas.

Om våra vänner i landsorten, som innehafva sparbössor för vår mission, kunde samlas till små missionsfester och sparbössetömning samma dag, så skulle detta glädja oss mycket. Vi finge då gemensamt strida för vår konung.

Sparbössor

till förmån för

Svenska Missionen i Kina

erhållas gratis, då rekvisitioner insändas under missionens adress (se 1:sia sidan).

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1895.

1. Årg. FEBRUARI 1896. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

"Si, dessa skola komma fjärran från, och si, några ifrån norr och ifrån hafvet och andra ifrån Sinims land (Kina)." Es. 49: 12.

"Stora äro Herrens verk, värda att begrundas af alla, som hafva lust i dem". Ps. 111: 2.

Kommittéen för »Svenska Missionen i Kina», Stockholm, Lästmakaregatan 30. 4 tr.
Allm. Telefon 81 56.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina".

H. BERG, *doktor, ordförande,*
H. DILLNER, *kapten, vice ordförande,*
O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten,*
J. v. HOLST, *kammarherre,*
CH. TOTTIE, *kapten,*
E. KJELLBERG, *brukspatron, kassaförvaltare,*

JOSEF HOLMGREN, *sekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Då han såg deras tro.

Mark. 2: 3—5.

Denna härliga tilldragelse framställer för oss på ett skönt och lärorikt sätt:

1. Huru den sanna tron uppenbarar sig: »*Och de kommo och förde till honom en lam, som bars af fyra. Och då de icke kunde komma fram till honom för folkets skull, aftäckte de taket på huset, där han var och gjorde en öppning och nedhissade sängen, på hvilken den lame låg.*»

I hvilket förhållande dessa fyra män, som buro den lame, stodo till honom, om de voro hans närmaste anhöriga, släktingar eller nära vänner, säger oss icke berättelsen. Men den sanna tron omfattar icke blott släkt och vänner, utan alla hjälpbehöfvande. Mannens belägenhet var i sanning mycket svår. Där han låg, där låg han. Han var sålunda uteslutande hänvisad till andra människors barmhärtighet. Dock utgjorde ej denna yttre lamhet hans största olycka. Han bar på något ännu värre: han hade syndat mot sin lifs Gud, och synderna tryckte honom. Sådan var hans ställning, då de fyra männen funno honom. Hans nöd rörde deras hjärtan; de kände deltagande, och ännu mer, de voro redo att hjälpa honom på det sätt de kunde. Den sanna tron är *barmhärtig*. Visserligen förmådde de ej själfva att bota honom eller aflyfta den tryckande samvetsbördan, men de kände en, som kunde. Det var Jesus, och till honom ville de föra sin lidande broder. Han skulle nog hjälpa, det trodde de bestämdt.

Men den lame kunde ju ej gå; de måste därför bära honom genom gatorna, hvadan den kärleks- och trostjänst mannens helbrägdagörelse kräfde var mödosam, särdeles som folkets myckenhet därjämte på flera sätt hindrade och försvårade deras bemödande att med den sjuke nå fram till Herren Jesus.

Men den sanna tron *afskräckes* ej af mödan och *viker* ej för svårigheter och hinder, som möta; tvärt om, den öfvervinner och besegrar dem. Alltså gåfvo de sig åstad. Bördan är väl tung och värmen måhända tryckande, men i hoppet om seger uppmuntra de hvarandra Och mycket riktigt, då de ändtligen kommo fram till det hus, hvarest Jesus uppehöll sig, var så mycket folk därstädes samladt, att de omöjligen kunde komma in. Hvad är nu att göra? Hade de ansträngt sin kraft förgäfves? Gåfvo de kanske hoppet förloradt? Nej, tron är *uthållig*, tron släpper icke taget så snart, den håller ut och är beredd att göra ännu större ansträngningar och offer. Tron banar väg, där väg saknas. Icke tillbaka, utan framåt och uppåt öfver alla hinder är trons lösen. Och vid detta tillfälle gick vägen verkligen uppåt. Då inträdet genom dörren är dem förtaget, söka de sig annan väg, ty de vilja ej uppgifva sitt företag, förrän de fört sin sjuke vän fram till Jesus. De fatta nya tag och begifva sig upp på taket med sin börda.

Nu aftäckes detta, en öppning göres däri, och så nedhissa de sängen med den sjuke. Tron hade segrat, vännerna hade gjort sitt.

2. Huru Herren Jesus uppmuntrar en sådan tro, där den finnes, uppfyllande hennes förhoppning: »*Då Jesus såg deras tro, sade han till den lame: Min son, dina synder äro dig förlåtna — stå upp, tag din säng och gå hem!*»

Där låg nu mannen framför den store läkarens fötter. Han ser på den sjukes lama kropp, ser in i hans förkrossade hjärta och förmärker hvad honom göres behof till så väl kropp som själ. Och visserligen måste denna syn hafva rört det hjärta, som har »lust till barmhärtighet», som »brast af förbarmande». Men Jesu blick stannar icke blott vid detta. Han ser äfven till den tro, som utgjort kraften och driftjädern i de fyra männens mödosamma arbete, och han ärar den. Och nu är stunden inne för Herren Jesus att handla, att uppenbara sitt hjärtas förlåtande kärlek och sin sjukdomsbetvingande kraft. »Då han såg deras tro, sade han till den lame: »*Min son, dina synder förlåtas dig*» — »*stå upp, tag din säng och gå hem!*»

Detta var i sanning välsignadt både för den sjuke mannen och för dem, som hade burit honom. Deras trosgärning hade alltså rikligen belönats. Mannen var helbrägda till kropp och själ, folket prisade Gud, och själfva hade de bärande blifvit uppmuntrade af Jesu kärlekshandling, som i allo motsvarade deras tro och förväntan. Tron hade ej kommit på skam. Tvärt om, den hade ökats så väl genom själfva öfningen som af den härliga utgången, och tvifvelsutan voro de nu, med resultatet för ögonen, dels stärkta i sin tro på denne Jesus, dels innerligt tacksamma till honom, dels obeskrifligt glada, att de hållit ut, hållit ut, tills de nått målet för sin sträfvan.

O, huru dyrbar är icke den barmhärtiga, hinderbetvingande, uthålliga tron, som sätter Herrens arm i rörelse till att utföra underbara gärningar. Den medför välsignelse åt oss själfva och för andra till både

kropp och själ. Det är visserligen *denna* tro, som vi behöfva i vårt missionsarbete, denna tro, som uppsöker de arma, hjälpbehöfvande hedningarna, hvilka, förlamade af hedendom och afgudadyrkan, ej af sig själfva kunna komma till Jesus, och som genom evangelii förkunnelse leder dem till honom, väntande att han skall förlåta dem deras synder och göra dem helbrägda. Ja, denna tro, som icke viker undan för svårigheter, utan öfvervinner och besegrar dem, i hvad form de än möta.

Det är denna tro allena, som inför Gud ger värde åt vårt arbete. Vi kunna hafva mycket, som eljest är godt, stort och högt, såsom lärdom, vishet, rikedom m. m., att insätta i Mästarens tjänst, men saknas denna med kärlek parade tro, har det ringa betydelse och torde kanhända försmälta på den dagen, som uppenbaras i eld för att pröfva allt verk på halten af inre värde, på värdet inför Gud. Med Petrus må vi därför bedja: *Herre, föröka oss tron!*

Ty i Kristus Jesus gäller hvarken omskärelse eller förhud något, utan tron, som är verksam i kärlek.

År 1895.

Vid en återblick på det flydda året träder det genast i dagen, att det varit särdeles pröfvande och svårt för missionärerna i Kina. Flera förvecklingar, flera mord på missionärer och svårare förföljelser hafva ägt rum än under något föregående år sedan den protestantiska missionens början. De infödda kristna hafva ej heller gått fria utan haft sin dryga andel.

Under de första månaderna af året rasade kriget i all sin vildhet mellan Japan och Kina, och följderna af detsamma voro oöfverskådliga. Det bidrog nämligen att göra missionärernas ställning i landet mera osäker, helst det ökade kinesernas redan förut starkt utvecklade hat och motvilja mot utländingarna. Man t. o. m. fruktade, att kinesiska upprorsskaror skulle angripa missionsstationerna i det inre af landet. Emellertid bragtes kriget till ett slut, och fred ingicks — säkerligen ett svar på de böner, som uppsändes af tusentals kristna i olika länder.

De kinesiska soldaterna äro kända för sin råhet och vilda framfart. Man hyste därför stor farhåga, att de under sin återmarsch genom landet skulle taga hämnd på utländingarna och plundra missionsstationerna. Herren hindrade dem emellertid från detta.

I slutet af maj utbröt den stora förföljelsen i Sich'uen, planlagd och satt i gång af vice konungen. I hufvudstaden Chen-tu och ett tiotal andra städer inom distriktet måste missionärerna öfvergifva sina stationer, hvilka plundrades och brändes, och söka skydd på rådhusen. Omkring 60 missionärer blefvo på detta sätt hindrade uti sitt arbete, som åtminstone för någon tid måste afbrytas. Somliga stannade kvar på rådhusen i ett par månader, tills allt var lugnt, andra måste fly till kusten. På flera af dessa stationer har arbetet kunnat återupptagas och pågår på ett stilla men lofvande sätt. Till andra däremot ha missionärerna ej ännu vågat återvända.

I augusti skedde öfverfallet på den engelska kyrkans station Ku'-ch'-eng, Fukien, då missionären Stewart med hustru och 2 barn samt 7 kvinnliga missionärer på det grymmaste sätt mördades och deras hus brändes. Det har visat sig, att afsikten med detta förfärliga illdåd var dels att drifva utländingarna ur provinsen och dels att bringa Centralregeringen i Kina i svårigheter.

Så kommo underrättelserna från Kau-suh, att muhammedanerna i denna provins gjort uppror redan i början af året och att rörelsen tagit en förfärande utsträckning. Flera städer hade blifvit intagna, och hufvudstaden hade fallit i deras händer. På landet hade många byar blifvit brända till aska, männen dödats och de hjälplösa kvinnorna och barnen fallit offer för deras grymma mördarehänder, medan andra flytt — ofta svårt sårade — till städerna. Följderna af denna rörelse höra ännu till det okända.

Under sept. utbröt en häftig förföljelse mot de infödda kristna i provinsen Che-kiang, då de ej blott fingo lida svår misshandling utan äfven sina ägodelarsförsköfling. I närheten af Bing-yae nedrefvos deras hus och all deras egendom förstördes, och de kunde rädda sina lif endast genom att fly. Samtidigt utbröt också kolera, och i början af okt. afledo tre missionärer, några infödda kristna och tre skolflickor.

Under all denna oro, dessa förföljelser och mord har likväl Guds rike gått framåt. Från många stationer höres om ljusning och framgångar, de döptas antal är ganska stort, och de infödda kristna hafva visat en fasthet och ståndaktighet, som kommit missionärernas hjärtan att glädjas. Trots motstånd och skenbara motgångar vinner dock Guds rike den ena segern efter den andra, därigenom ådagaläggande sin världsöfvervinnande kraft.

Hvad våra kära arbetare beträffar, så är det med stor glädje och innerlig tacksägelse till Gud vi konstatera, att de ej ledo något men af kriget, ej berördes af de nämnda upproren och ej heller hindrats eller lidit någon skada af muhammedanernas vilda framfart. Gud har på ett särskildt sätt hållit sina händer skyddande öfver dem, så att under det larm och oro rådt på alla sidor om dem, hafva de fått fortsätta sitt arbete i lugn och stillhet. Och Herren har öppnat för dem hjärtan, hem, byar, köpingar och städer, så att de fått förkunna det evangelium, som är en Guds kraft till frälsning. Måtte vi och våra kära missionsvänner innerligt prisa Gud för denna nåd.

I febr. höllo våra bröder en konferens, vid hvilken de besloto att öppna några nya stationer. I allmänhet tager det en längre tid i Kina att vinna fast fot på en ny plats. De hafva likväl lyckats att öppna ett par — det kanske är flera nu — och vi hoppas och tro, att Herren skall gå framför dem, rödja väg för dem och taga bort stenarna. Några infödda medarbetare hafva de ock erhållit. Sådana måste missionärerna fostra.

Vid Üin-ch'eng har verksamheten på ett glädjande sätt gått framåt. Våra vänner därstädes hafva fått glädjen att genom dopet upptaga några lefvandegjorda själar i församlingen.

I Tong-cheo-fu hafva syskonen haft tillfälle att utså lifvets ord, ehuru folket på denna plats hvar-

ken är så vänligt eller tillgängligt som i Üin-ch'eng. Gud har dock med sin Ande verkat på några hjärtan. En motgång har vår broder Aug. Berg haft, i det han hindrats att flytta in uti det hus, som han lyckades hyra för mera än ett år sedan. Det hus, som våra syskon hafva, är nämligen alltför litet. Missionsvännerna vilja säkert hjälpa dem att ifrigt ropa till Gud, det han måtte antingen undanrödja hindren eller också gifva dem ett nytt hus. I rätt tid skall han uträcka sin hand för att handla. Hans högra hand gifver seger.

Anna Janzon, som förut arbetat i Pingyang-fu, har återvändt till Üin-ch'eng, och Hugo Linder har äfven återkommit dit efter att ett års tid hafva vistats hos d:r Edwards för att lära sjukvård.

Också här hemma har Herren hulpit och välsignat oss. Till de gamla vännerna, som hållit ut och därför få taga till sig löftet att skörda, Gal. 6: 9, har han uppväckt nya vänner, som kommit oss till hjälp i arbetet. De behöfliga medlen för arbetets underhåll har han ock försett.

Vid en återblick på det flydda året kunna därför vi och alla vänner, som tagit del i verket, ej annat än prisa Herren för hans godhet och nåd.

De mest bevekande bönerop om nya arbetare hafva syskonen på fältet hemsändt. De hafva förenat sig i bön om tio manliga missionärer, lämpliga och andeuppfyllda. Äfven systrar behöfvas. Vi hoppas, att deras rop trängt djupt in i några hjärtan, och att Herren nu håller på att lösgöra och bereda män och kvinnor, som han får sända ut i den stora skörden. O, att Herren finge uppfylla många med sin helige Ande och sedan skjuta ut dem såsom pilar ur sitt koger! Måtte det så ske!

"Svenska Missionens i Kina" uppkomst och utveckling.

I.

Hösten 1878 intogs vid Fjellstedtska skolan i Uppsala en 16-årig yngling vid namn Erik Eriksson, född i Folkärna socken af Dalarne. 1885 på våren aflade han här vid nämnda anstalt studentexamen och antog då namnet Folke efter sin födelsesocken. Följande vårtermin vistades han vid universitetet. Redan ett par år förut hade han känt en inre maning att blifva missionär, men full visshet om sin kallelse erhöll han först senare. Folke har uti ett föredrag själf berättat härom:

»Det var 1886 som jag förnam, att det var Guds vilja, att jag skulle gå till Kina. Jag ville dock ej. Jag älskade nämligen ej detta folk, som jag kände såsom hårdt och högmodigt. Men Guds kallelse var tydlig. När jag var villig att gå, var det dock inga, som ville sända mig. Jag for då öfver till England. Men där tog Gud ifrån mig alla mina stöd, på det att han ensam skulle få vara mitt stöd.

En afton hade jag å nyo öfvertänkt hvad som var att göra. Och svaret hade blifvit: här finns ingen utsikt; utan därför rakt in i Guds famn! Följande dag — det var i London — var det ett enskildt bönemöte hos några vänner. Där steg då fram ett

Erik Folke.

fruntimmer och uppläste ett bref, som hon nyss fått från en väninna, hvilken däri sade, att hon blifvit i tillfälle afsätta hälften af sin årsinkomst för att låta någon ung man utgå till Kina. Jag tänkte då: Den som vore den lycklige unge mannen, men icke alls trodde jag, att det skulle blifva jag själf. Men den som hade läst brefvet, kom bort till mig och sade: 'Vet ni, att det är just eder Gud har sändt till Kina? Ni får genast bereda eder till afresan'.

Gud har aldrig låtit mig få veta, hvem brefskrifverskan var. Men uti detta har jag sett en särskild Guds ledning och fått lära mig däraf att icke göra några beräkningar utan lita på Herren.»

Vid denna tid fanns intet missionssällskap i vårt land, som sände ut missionärer till Kina. Icke heller var någon betänkt på att börja missionsarbete i detta land. Den kallelse Herren gifvit Folke var likväl så direkt, att han ej kunde tänka på något annat fält. Därför trodde han ock, att Herren i sin tid skulle öppna väg.

Innan Folke företog resan till Kina, gjorde han ett afskedsbesök i hemlandet, där ej blott hans gamla vänner utan äfven nya sådana, som han vann, varmt intresserade sig för honom och hans framtida verksamhet. Det röjdes uti hans sinne en sådan missionseld, att det för alla låg i öppen dag, att Gud kallat honom till missionär.

Detta var i nov. 1886, och Folke fick då tillbringa några veckor hos en vän i hufvudstaden, under hvilken tid missionen var det stående samtalsämnet från morgon till kväll, och innerliga bönerop uppsändes därvid till Herren om välsignelse och ledning. De båda vännerna uppmuntrade hvarandra. Herren skulle nog hålla sitt ord, han skulle själf gå med sin tjänare och se till att intet fattades honom.

Under ett dylikt samtal framställde Folkes vän förslag om att bilda en kommitté i hemlandet, hvilken kunde mottaga och öfversända de medel, som missionsvänner skulle känna sig manade att bistå

honom med. Saken gjordes till föremål för ifrig bön om Herrens ledning; innan hans vilja blefve tydlig skulle intet steg tagas. Ingenting hade heller blifvit afgjordt, då Folke de sista dagarna i dec. samma år lämnade Sverige, och icke ens då han i slutet af följande månad afseglade från London, visste han, om han skulle få ett enda öre till sitt underhåll från Sverige, men han litade på, att Herren skulle uppfylla alla hans behof, då han gick att upptaga det verk, som Herren hade anförtrott honom.

Mången tyckte, att detta var ringa garantier, och Folke varnades att gifva sig åstad på så lösa grunder. Härpå svarade han endast: »Att jag står här nu är ej mitt öfvermod och ej mitt stora mod utan Herrens nåd ensamt. Det är ej mänskliga teorier jag stöder mig på, utan den lefvande Gudens ord.»

Om sin ankomst till Kina den 14 mars 1887 berättar han följande:

»Ändtligen landade jag i Shang-hai. Men hvilket vimmel af människor, kineser, araber, negrer, engelsmän, fransmän och italienare! Sedan jag tagit farväl af mitt ressällskap, fann jag mig så ensam, ty bland alla dessa människor kände jag ingen. Då kom en äldre man mot mig och hälsade mig hjärtligt. Då han på tillfrågan fått veta, att jag var främling där, sade han: Då kan ni få gå med mig. Det var en missionär. Hos honom fick jag bo; men ej nog därmed, han utrustade mig fullständigt med kinesiska kläder och med allt annat hvad jag behöfde och sände mig upp för den stora floden Yangt-se-kiang till en skola i staden Ganking, en hednisk stad långt uppe i landet.»

Den kinesiska skottkärran

(se illustrationen)

är ett vanligt fortskaffningsmedel i Kina och intager såsom sådant ett framstående rum. Hon är lika mycket använd af kineserna som af europeerna. Ofta ser man missionärer färdas i detta slags fordon. Skottkärran har plats för tvenne personer, en på hvardera sidan om hjulet. Är det blott en passagerare, så placerar han sitt resgods på den motsatta sidan.

En mycket rörande tilldragelse berättas om en ung man, som blef omvänd till Herren. Sedan han själf fått frid med Gud, upptändes hans själ af en innerlig nitälskan, att hans gamla moder måtte lära känna frälningens väg i Kristus. Då han önskade, att modern måtte få en klarare undervisning i Guds ord, än han själf kunde bibringa henne, beslöt han att föra henne till en missionär. Han satte henne på en skottkärra, och så bar det af till närmaste missionsstation, dit han hade 33 sv. mil. Den gamla modern blef frälst, och själf blef den unge mannen en ifrig evangelist.

Redaktionens afdelning.

Privata penninggåfvor till missionärerna inflyta icke i redovisningen.

* * *

Sparbössetömningen trettondag jul i Kyrkan vid Floragatan inbragte 658,03 kr. Senare har tillkommit 163,91 kr., och hembäras gifvarne det hjärtligaste tack.

Och folket gladdes öfver deras frivilliga gåfvor, hvilka de af helt hjärta frivilligt gåfvo åt Herren. — Ty af dig (Gud) är det allt kommet, och af din hand hafva vi gifvit det åt dig. 1 Kr. 29: 9, 14.

I en sparbössa fanns jämte en sedel en lapp, på hvilken följande ord voro skrifna:

»Den föräldralöses skärf till vår älskade mission i Kina.»

»Släpp ditt bröd i sjön, ty nog får du det tillbaka i tidens längd!» Ps. 11: 1.

* * *

Fröken *Eva Tersmeden* från Stockholm har antagits till missionär, och är det meningen, att hon skall afskiljas vid årsmötet. Fröken T. utgår på egen sold.

* * *

Tillkomna ombud:

Komminister *L. Häggström*, } Norrköping.
Konsul *E. Lindqvist*, }
Verkmästaren *N. Oxelqvist*, Huskvarna.
Handl. *C. Unosson*, Värnamo.
Patron *C. Westerström*, Järfva.

Chang, Erik Folkes forne medhjälpare, har blifvit antagen till evangelist. Missionsvännernas förböner begäras för honom. Bedjen, att hans egen själ måtte mottaga rika lifsflöden från Guds källa, så att från hans innersta det sedan må flyta strömmar af lefvande vatten till hans landsmäns hjärtan.

Hus i Hai-cheo. Broder C. H. Tjäder har lyckats att få ett hus på inteckning i Hai-cheo. Det kostar 370 tls, omkring 1,000 kronor. Därmed har nu den stora staden på flera hundra tusen öppnats för regelbunden missionsverksamhet.

»*Hugo Linder* är öfverlupen med sjuka, men han reder sig bra,» skrifver *Folke*.

Från missionsfältet.

Utdrag ur bref
från ERIK FOLKE.

Jag har just varit på ett kort besök hos Fredrika Hallin. Har förut skrifvit om, hur hon blef ledd att öppna en station söder om bergen för ett par månader sedan. Knappt hade hon flyttat dit, förrän fienderna började taga mått och steg att drifva ut henne igen. Två af våra troende gingo då till mandarinen och inberättade förhållandet. Denne utfärdade genast en kungörelse, hvari han uppmanade orostiftarne till lugn. De upprörda känslorna lugnades åter. Resan dit gaf mig mycken uppmuntran I Hsiai-cheo träffade jag en gammal man, som en tid bekänt sig tro på Herren. Vi tvekade dock att döpa honom vid sista mötet, enär han syntes så litet förstå meningen med dopet. Hans enfaldiga tro och förtröstan är dock alltid en källa till glädje för oss. Från Hsiai-cheo går vägen öfver bergen. Allt högre och högre stego vi. I början var himmelen klar, men snart började det mörkna norrut. Regn hotade. Vi rastade på vägen i en grotta. Ägaren gjorde sig underrättad om mitt ärende. När han fann, att jag var här för samma ändamål som Liu-Kiao-si (Fr. Hallin), ändrade han sitt uppförande mot mig. Han blef mycket vänlig och erbjöd sig att i händelse af regn göra rum för mig och min häst. "Vi taga ej emot resande här", sade han, "men nog skola vi härbergera eder". Vi vågade dock fortsätta, men öfverraskades af regnet och hunno ej fram till vår bestämmelseort. Vid solnedgången voro vi på toppen af bergskedjan. Till Meh-ti-kai (Fr. Hallins station) var ännu en mil. Vägen är osäker att befara efter mörkrets inbrott. Vi bådo om härberge, men intet rum fanns, sade man oss. När värdshusvärden märkte, hvilka vi voro, vände han sig till sin dräng och sade: Å, de äro utländingar, vi måste göra rum för dem. Min häst fick rum inne (i det allmänna rummet) i stora stugan. Själf inbjöds jag i värdens eget rum. Min följeslagare behandlade han lika vänligt, delade till och med sina sängkläder med honom (i kin. värdshus hålla sig gästerna själfva med sängkläder) — allt detta därför att han kände Liu-Kiao-si. Följande morgon nedstego vi från höjden till den lilla slätten, som begränsas af Shansibergen i norr och af Honanbergen i söder och är genomskuren af Gula floden i tvenne lika stora hälfter. Den lilla köpingen ligger rätt täckt. På bägge sidor äro djupa dalgångar, i hvilkas botten härliga bambulunder och grupper af fruktträd pryda bäckens stränder. De två dagar jag stannade där infann sig rätt mycket folk, och flera voro intresserade för evangelium. En lärare sade sig af hjärtat tro på Herren. Han hade, när alla förföljde honom, blifvit svag i tron, men nu är jag fast i mitt sinne, sade han. En äldre man, förr ifrig buddhaist, är nu mycket intresserad af sanningen. Vi vänta och hoppas, att Herren skall vinna många själar där.

I år är det ett godt år för landtmannen. Mycket regn har fallit, och skörden är riklig, därför är hans sinne förnöjdt. På somliga platser har dock öfversvämning inträffat och stor skada skett. Gula floden har stigit mycket högt. Flera pråmar ha gått till bottnen vid färjställena. Som bevis på att äfven kineserna kunna öfva rättfärdighet, vill jag anföra följande tilldragelse från sista öfversvämningen. En af pråmarne hade just slagits i stycken, då en af passagerarne sökte rädda sig på rodret. Han hade också sitt silfverskrin med 400 taels silfver uti med sig. Båtmännen, som märkte detta, grepo skrinet och stötte mannen ut i den strida strömmen. En annan af passagerarne, som just också närmade sig stranden, sökte de dränka, för att ingen skulle kunna vittna emot dem. När de dock misslyckades häri, erbjödo de honom en riklig del i vinsten, om han hölle saken hemlig. Denne vägrade dock att taga emot penningarna. I stället gick han direkte till magistraten och anmälde båtsmännen, hvilka genast fängslades.

* * *

Vi ha nu åter vår vän Chi (Tji) från Honan hos oss. Detta är fjärde gången han besöker oss för att få någon med sig till sitt hem. Först hade han något hopp om att baptisterna i Shansi skulle komma till hans hjälp, men när han ej hörde något från dem, började han bli orolig, och då samtidigt en inbjudan kom från en hans släkting, en mandarin, att taga anställning i hans rådhus, blef han än mera oviss. Skall jag fara till Shanghai och höra efter, om de där kunna göra något för oss, eller till Shantong eller Tientsin? Dessa frågor ställde han till sig själf. Det är dock säkrast, tänkte han, att gå genaste vägen till Herren och vänta svar från honom. Från den stunden började han att bedja: Herre, sänd någon missionär från hvilket land och af hvilket sällskap som helst. Kort därefter kom bönhörelsen. När han en natt så bedit mycket ihärdigt, kom följande dag Hofstrands tjänare med bud, att Hofstrand väntade honom i en köping nära intill. Det var Guds svar till honom, ett tecken för honom och för oss. Nu, som sagdt, är han hos oss. Vår syster A. Janzon har erbjudit sig att följa honom tillbaka och söka göra något för kvinnorna där; så snart jag blir fri från åtskilliga angelägenheter, som nu hindra mig från att fara, hoppas jag få besöka honom. Vi ha tänkt att tills vidare upprätthålla verksamheten "ambulatoriskt", tills någon blir redo att bosätta sig där. Trakten är mycket folkrik. Honanfu är en stor stad, passande till medelpunkt. Själf är Chi outtröttlig i att predika. Han har tvenne träbitar och en trumma, och med det slags musik, de frambringa, ackompanjerar han sin sång. Innehållet i sången är de evangeliska berättelserna i versform. Som ogudaktig var han en skräck för alla, en slags-

kämpe, opiumrökare, spelare etc. Grannarne i byn äro vänligt stämda, säger han, ty de äro glada öfver hans förändring. Hans hustru tror också. Hofstrand fann, att hon vid hans ditkomst var ute i byarne för att tala med kvinnorna om tron. Vi känna oss alla kraftigt uppfordrade att hjälpa denne man. Vi förstå nog, hvad det innebär. Vårt fält blir därigenom utsträckt 20 sv. mil österut. Flera arbetskrafter komma att behöfvas och mera medel för att kunna tillgodose behofven; men skall ej Herren, som så att säga drifver oss in i detta arbete, sörja för dessa nya behof? Nu få vi större anledning till bön och större ämnen till glädje. Se ut öfver fälten, de hvitna till skörd.

Vi ha nu de sista dagarne fått två proklamationer, en från lokalmandarinen och en från kejserliga intendenten i provinsen. Med anledning af upploppet i Sï-chúen och mordet i Fukien varnas i dessa proklamationer folket för att lyssna till lösa rykten, utspridda för att skada missionen, och för ämbetsmännen framhålles allvarligt deras plikt att skydda de kristna och missionärerna. Jag skulle önska att kunna komma öfver ett exemplar för att få lämna en öfversättning däraf. Därmed är dock ej sagdt, att all förföjelse är slut. Tvärt om, de kristna få lida stort förfång från hedningarnes sida. För ett par söndagar sedan besökte jag och Blom en troende landtman, 4 mil härifrån. Han berättade, att hedningarne där i byn glädjas öfver alla de förluster de kunna tillfoga honom. På hösten, när säden mognar, bruka de hjälpas åt att vakta fälten, därför att de ha sina stycken så spridda. När han nu beder dem hjälpa honom, svara de blott: "vi ha ingen tid". "Men om jag ger er dubbelt så mycket i ersättning som vanligt?" "Vi hinna ej med mer än vårt eget", blir svaret, och så kunna de stå och se, hur han blir bestulen, utan att röra hand eller fot till hans försvar. Herren hjälper dock dessa våra svaga bröder att stå i alla stormar. Herren vare pris!

Under striden i Sinim för vår Konung.

Från tvenne examina i Hai-cheo och P'u-cheo.

Här är nu åter den lilla kämpaskaran under den pågående stora examen. Till antalet äro vi inalles sex, jag allena är utländing. Af de infödda bröderna kunna endast tre uppträda och predika offentligt. Bland dem är en mycket begåfvad yngling vid namn Kueiri. Han är kock hos oss, och vi hoppas få sätta honom i den gosskola, som vi ämna öppna i Hai-cheo. — Vi hafva äfven nu det stora predikotältet med oss. Samma dag som vi inträffade också den kejserlige examinatorn från provinsens hufvudstad T'ai-ü-en och mottogs med stor ståt af stadens styresmän. På de båda vimplar, som utanför residenshuset fladdra för vinden, läses följande inskription i stora bokstäfver på gul botten: "På allernådigaste kejserliga befallning General och Öfver-Examinator för hela provinsen Shansi." De flesta studerande hafva nu anländt till staden, och vårt tält besökes flitigt af dem. Härliga tillfällen erbjudas oss att vittna om honom, som kommit i världen att frälsa syndare. O, huru svårt det synes vara för dessa kineser att fatta, hvem Jesus är. De tro Kina vara det enda verkligt civiliserade land i världen, och filosofen Konfucius är för dem solen på allt vetandes himmel. "Hvilken förmätenhet hos dessa utländingar att vilja jämföra Jesus med vår store Konfucius", höres understundom. Men vi jämföra dem icke utan framhålla, att Jesus är Gud allsmäktig, hög öfver alla människor och gudar, bönfallande dem att tillbedja honom för att få syndernas förlåtelse och evigt lif. Vid flera tillfällen hafva de häftigt motsagt våra ord, förtretade öfver att vi ej predika deras egna filosofers gärningsläror. En vecka efter vår ankomst inträder plötsligt en främmande man i vår bostad, och K'o-t'eo, d. ä. nedfaller på knä och vidrör marken med pannan — den största artighet en kines kan visa någon. Jag undrade, hvad som stod på, och upplystes om att en arbetare under rödjning å det närbelägna berget nedstörtat och fått hufvudsvålen söndersliten. Man anhöll om min hjälp. Hvilken ohygglig anblick! Mannen var betäckt af blodlefrar från topp till tå och hade ett sex tums gapande sår öfver hjässan, där hufvudskålen var blottad. Vid min ankomst till den plats, dit man fört den skadade, fann jag en folksamling på gatan. Där hade nyss ett uppträde ägt rum. En släkting till värden hade motsatt sig den sjukes inbärande på gården och påyrkade, att han skulle läggas på gatan för att dö. Så plägar man göra för att slippa deltaga i sjukvårds- och begrafningsomkostnaderna — ett bevis på människokärlekens och rättskänslans ståndpunkt bland hedningarna. Jag sände genast efter bandage och medicin och har sedan behandlat honom antiseptiskt i enlighet med hvad vi fingo lära på samaritkursen i Stockholm, och är han nu fullständigt återställd, ära vare Gud!

Man påstod, att ingen af stadens doktorer skulle vågat åtaga sig detta fall, och nu går jag och gäller för att vara en öfvermåttan skicklig kirurg. Värden, hos hvilken vår f. d. sjukling bor, har ock vändt sig till Gud och rensat sitt hus från afgudarna. Vi ha mycket talat med honom och bedit till Gud hvarje gång, innan den sjuke behandlats. Huru underbart och nådefullt Gud leder! Kanske Herren Jesus ej kunnat få hand om dessa själar under andra förhållanden.

Examen var nu snart öfver i Hai-cheo, och den nästa stad, som H. ex. Censorn skulle besöka, var P'u-cheo-fu, 5 sv. mil väster ut, nära Gula floden. Vår lilla trupp satte af i förväg. Tidigt följande morgon begaf sig vår infödde medhjälpare Heo-sien-seng i sällskap med C'hao in i staden för att hyra rum till bostad åt oss och plats för tältet. Under tiden bådo vi på värdshuset, där vi bodde, att Gud ville leda våra bröder och gifva dem framgång. Det syntes ingen lätt sak att så på en gång utan vidare förberedelser skaffa enskilda rum för en utländing och plats att tälta på i en jämförelsevis främmande stad. Herren hjälpte dock härligen, och han gaf oss äfven nu en härlig bönhörelse. Snart återkommo våra vänner med jubel och berättade, att allt var klart. Strax begåfvo vi oss åstad med allt vårt pick och pack, och det gaf ett starkt eko i de höga, massiva porthvalfven, då den stora vagnen, förspänd med tvenne mulåsnor, körde in i staden. I Jesu namn draga vi fram "segrande och för att segra". — Redan samma dag fingo vi också det stora tältet uppsatt — ett ingalunda lätt arbete — och vi voro redo att äfven här upptaga striden för vår Konung. "*Icke med makt och icke med kraft, utan med min ande, säger Herren Sebaot.*" Också i P'u-cheo-fu hade vi välsignade stunder med Jesus, förkunnande hans nåd för skaror af äldre och yngre studerande samt andra från tidigt på morgonen ända till sena kvällen. Och somliga läto öfvertyga sig, men andra trodde icke. "Gud är den, som gifver växten." — En eftermiddag, då vår dyre broder, evangelisten Uang från K'-ü-u talade, uppträdde en viss hr Wu

ifrigt motsägande och smädande oss och hotade att drifva oss ut ur staden. I skymningen hemkom br. U. och berättade hvad som ägt rum. Vi lade saken fram för Gud i gemensam bön och åkallan. Af vissa orsaker beslöto vi att uppvakta den högre mandarinen Chi-fu. Jag iförde mig i hast högtidskläderna — sådana har hvarje lärare och i öfrigt alla respektabla kineser — och därefter begåfvo vi oss upp till Ia-men (rådhuset). Företräde beviljades genast, och H. ex. Ts'ing (utt. Tjing), manchur till börden, var mycket vänlig och språksam. Han försäkrade mig, att den nämnde mannens hot hade intet att betyda, och lofvade att utfärda en proklamation, som också mycket riktigt utkom följande morgon. Begagnande mig af tillfället, öfverlämnade jag till H. Exellens ett ex. af missionären fil. dr E. Fabers utmärkta arbete: "Kristen och kinesisk civilisation", som kanske mer än något annat bidragit till att öppna ögonen på den lärda klassen i Kina. En rundlig summa skänktes förra året af en rik engelsman för att inköpa så många af dessa böcker, att hvarje tjänstgörande mandarin i riket skulle få ett exemplar. Jag har hittills besökt nio sådana ämbetsmän i vårt distrikt och skänkt dem ett ex. hvar.

Så få nu de kära missionsvännerna en liten inblick i vårt sätt att gå till väga, då vi söka nå de olika samhällsklasserna med frälsningens budskap.

Under sommaren hafva min hustru och jag bott uppe på högslätten öster om Uin-ch'eng i en liten köping .Rika tillfällen ha beskärts oss att vittna om Herren på denna plats. Ett par personer ha bränt sina afgudar. Bedjen, att Herren må frälsa och stadfästa dem! Vår värd här uppe lämnade för en månad sedan opiumpipan, och hoppas vi han snart skall vara fullständigt afvand. Inom kort hoppas Hilma och jag få öppna en ny station i den omskrifna staden Hai-cheo och i sammanhang därmed upprätta en opiumasyl. Ihågkommen oss dagligen vid nådens tron! Nu farväl! Käraste hälsningar från min hustru och mig.

Eder i Herren förbundne
C. Henrik Tjäder.

* * *

Yang-sheo den 31 okt. 1895.

Mycken frid!

Ja, nu är jag här frisk och välbehållen i alla afseenden — Gud vare tack och lof! Då jag blickar tillbaka på hela tiden, sedan jag lämnat England, så kan jag af allt hjärta säga, att min Fader i himmeln på allt sätt slösat godhet på mig. Resan från England till Shanghai kunde väl ha kallats en lustresa. Jag brukar aldrig tycka om att resa, men denna gång njöt jag riktigt af det. Och ändå kan jag så väl se, att det var Guds välsignelse, som gjorde det så behagligt, ty det var ju många saker, som icke voro så behagliga, men Gud hjälpte oss att se mera på det som var behagligt än på det andra. Gud vare tack för allt! Sjösjuk har jag ej varit — det var ju en särskild gåfva.

Vi kommo till Shang-hai torsdagen den 24 okt. på eftermiddagen och mottogos så kärleksfullt af alla, och de fyra dagar vi stannade där voro angenäma dagar. Mr Hudson Taylor var ej i Shang-hai den dag vi anlände, men kom dagen därpå, och vi hade då den glädjen få tala med honom. Mr Hudson Taylor kom just från en station, där koleran tagit bort 9 personer (kristna) under 10 dagars tid. Af dessa två manliga missionärer, en kvinnlig och ett barn (alla engelsmän). Det kännes så underligt. Det har ju varit och är ännu oroligt i Kina, och mr Taylor hade grånat så mycket, sedan jag såg honom sist. Hans skägg var fullkomligt hvitt. — Muhammedanerna ha gjort uppror i Kan-suh, och där ha varit svåra tider och är väl så ännu. — Bröder — bedjen.

Gud gaf mig, just som jag kom hit, 2 Krön. 20: 17, 20. Så ljufligt. Jag har ett eget litet rum här och känner mig hemmastadd. *Gud vare lof!* — Hälsa alla så hjärtligt! — I Herren tillgifna

Emma Andersson.

Missionärer,

tillhörande Svenska Missionen i Kina:

Erik Folke	ankom	till	Kina	1887
Anna Folke (född Gran)	„	„	„	1888
Henrik Tjäder	„	„	„	1889
Hilma Tjäder (född Blomberg)	„	„	„	1892
Fredrika Hallin	„	„	„	1889
Axel Hahne	„	„	„	1890
Anna Hahne, (född Watz)	„	„	„	1893
August Berg	„	„	„	1890
Augusta Berg (född Hulander)	„	„	„	1892
Anna Janzon	„	„	„	1890
Frida Prytz	„	„	„	1890
Emanuel Björkebaum	„	„	„	1892
Carl F. Blom	„	„	„	1892
August Hofstrand	„	„	„	1892
Teodor Sandberg	„	„	„	1892
Sekine Sandberg (född Storhaug)	„	„	„	1891
Robert Bergling	„	„	„	1892
Dagny Bergling (född Aas)	„	„	„	1892
Anna Eriksson	„	„	„	1892
Hugo Linder	„	„	„	1894
Emilia Sandberg	„	„	„	1894
Ebba Burén	„	„	„	1894
Emma Andersson	„	„	„	1895

Missionärernas adress är: c/o *China Inland Mission, Shanghai, China.*

Sinims Land

Missionsblad för "Svenska Missionen i Kina",

utkommer med ett nummer i början af hvarje månad. Pris pr år 1 kr. Postporto 20 öre.

Tidningen afser att vara en förmedlingslänk mellan missionärerna i Kina och missionsvännerna i hemlandet. Den skall innehålla ledande artiklar, skildringar från missionsfältet, bref och andra meddelanden från missionärerna och stundom porträtt och illustrationer. Prenumerantsamlare erhålla hvart 6:te ex. gratis, då de insända rekvisition direkte till redaktionen.

Den behållning, som möjligen kan komma att uppstå, tillfaller missionen.

Adr: Lästmakaregatan 30, 4 tr., Stockholm.

Stockholm, P. Palmqnists Aktiebolags Boktryckeri, 1896.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under jan. 1896.

N:o		Kr.
1	Ap. G. 15: 9	25: —
2	Sparb. från Lindes-kretsen	50: —
3	Fr. skördeauktionen i Linde	75: —
4	„ C. M. „	5: —
5	„ M. O., Marielund	20: —
6	„ onämnd gm H. P., Linde	3: —
7	„ „ „	2: —
8	„ M. P:s sparbössa	15: —
9	„ C. E. E.	20: —
10	„ H. B., förstlingen	10: —
11	„ okänd gm A. G., Östergötl. Ansg.-fören. till infödd bibelkvinna	50: —
12	Ur en sparb. i Norrköping	30: —
13	"Ett löfte till Herren", Vadst.	5: —
14	Fr. S. E. till inf. bibelkvinna	50: —
15	Sparbössemedel fr. Tranås gm K. B.	150: 67
16	Ur G. A. A:s familjesparb. gm K. B.	21: —
17	Ur Esters sparbössa	7: 04
18	„ Naëmis „	6: 65
19	„ Hanna J:s „	3: 26
20	Fr. H. F., Galtås	2: —
21	„ "C—d"	10: —
22	Sparbössem. gm T. L. till flickskolan i Üincheng	12: 66
23	Sparbössem. fr. H. M.	4: 80
24	Fr. L. M., Tenhult	75: —
25	„ Ulriskdals Ungdomsför. gm V. H.	34: 45
26	Ur E:s sparbössa	10: —
27	Fr. E. W.	5: —
28	Sparbössemedel, insamlade i Florakyrkan $^{6}/_{1}$	658: 03
29	Från E. A., Johannesberg	10: —
30	Fr. Asphyttekvinnofören. gm I. B. till flicksk. i Üincheng	40: —
31	Fr. W. Mfg gm D. A., Harbärga	26: —
32	Sparbössem. fr. L. B., Luleå	5: —
33	Fr. Finspongs syf. gm N. P. E.	25: —
34	„ Kristdala gm S. A. B.	18: 75
35	„ Fören." E. W" Vestervik	7: —
36	Sparbössem. fr. Östbo Bohr gm I. G.	25: —
37	Sparb. fr. Hofva gm H. B.	11: —
38	Fr. Anna o. Robert till skolfonden	5: —
39	Es. 55: 10—13, till infödd bibelkvinna	50: —
40	Fr. Linderås södra Mfg gm I. P. S.	50: —
41	Fr. Norrmlösa gm A. C.	50: —
42	Sparbössem. fr. Tofteryds Mfg gm I. I.	44: 85
43	Fr. Ungdomsf. i Elfvestad gm I. R.	30: —
44	Fr. A. E. S.	5: —
45	„ A. A.	3: —
46	„ K. O. A., Finspong	50: —
47	Sparbössem. fr. Styrsö Tången gm F. L.	41: —
48	Från A. A. Lönås	5: —
49	Ur O. H. F:s sparb. till biblar för barnen i Kina	15: —
50	Ur en sparb. i Kumla 4: 47; fyllnad 53 öre gm A. P. F.	5: —
51	Fr. syförening i Halltorp: auktionsmedel 244: 15 genom P. A. B. { insaml. vid sammank. 21: 13; koll. $^{5}/_{10}$95. 7: 15; öfverbetaln. 1: 07	273: 42
52	Kollekt i Arby kyrka $^{9}/_{1}$ gm P. A. B.	17: 50
53	Ett tackoffer af L. gm P. A. B.	5: —
54	Insamling vid barndop gm P. A. B.	4: —
55	Behållning vid missionsfest i Änge $^{6}/_{1}$ gm E. N.	68: —
56	Ur lilla Annas sparbössa gm E. N.	5: 75
57	„ I. H:s i Åre „	2: 25
58	Fr. onämnd	5: —
59	„ missionsvänner i Källunge m. fl. gm A. B.	75: —
60	Sparbössem. fr. Gössäter gm P. I. P. 60: — Insaml. i nov. fr. Gössäter gm P. I. P. 10: —	70: —
61	Sparbössem. fr. Långared gm A. L.	50: 42
62	Fr. jungfruf. i Toftaryd gm I. C.	6: —
63	Fr. G. o. N. Th:s Boxholm	15: —
64	„ Söndagssk. i Husby Oppunda gm G. L.	6: —
65	Sparbössem. fr. Kråkshults Mfg gm K. P.	25: —
66	Sparbössem. fr. Helsingborg gm E. W.	18: —
67	Fr. Holmbo syf. gm Östergötl. Ansg.-fören.	20: —
68	Fr. C. M. K., Vrigstad	4: —
69	„ H. v. K., Stockholm	10: —
70	„ Warola friförsaml. gm A. S.	10: —
71	Sparbössem. fr. Melby gm S. I., Eksjö	37: —
72	Sparb. fr. Eksjö gm S. I.	71: 50
73	En tionde	100: —
74	Fr. Harnäs öst. syf. gm A. Ö., Nelhammar	35: —
75	Sparbössem. fr. Ukna Mfg gm L. Ö.	23: 19
76	Fr. I. A., Höganäs, till H. Linder för uppsättande af apotek	40: —
77	Fr. Waksala söndagssk. gm E. Ö.	9: —
78	Ur en sparb. i Roma, Gotland	10: —
79	Fr. Pålstorps syf. gm G. A. I.	20: —
80	Sparb. fr. Ingelstorp	35: —
81	Fr. O. B., Jönköping	20: —
82	Koll. i Malmbäck $^{14}/_{1}$ gm A. B.	6: 51
83	Fr. I. P. gm M. E. B.	10: —
84	„ C. P., Åby gm M. E. B.	5: —
85	„ G. „ „	2: —
86	Sparb. fr. Ödeshög „	28: 42
87	„ „ Böneryd „	48: —
88	Fr. Hardemo Mfg g. P. A. O.	100: —
89	„ O. L., Trosa	20: —
90	Koll. vid Skedes ynlingaförenings årsm. $^{1}/_{1}$ g. W. A.	5: —
91	Försäljn. i Malmö $^{4}/_{11}$ gm I. S.	254: 20
92	Tackoffer af en sjöman g. I. S.	46: —
93	Fr. fru N. för försåld kl. g. I. S.	10: —
94	Fr. Missionsvän. i Malmö g. H. R.	139: 80
95	Fr. Danmarks Mfg gm A. P. I.	50: —
96	Fr. onämnd g. A. P. I.	10: —
97	„ F. M., Svepartorp	10: —
98	„ Vads syf. g. H. L.	100: —
99	„ Eckerda arbetsf. i Hvetlanda g. I. Z.	25: —
100	Fr. E. B., Stockholm	15: —
101	„ H. C.	5: —
102	Sparb.- o. syf.-m. fr. Lilla Edet g. M. G.	56: 47
103	Sparb. fr. Torp i Myresjö g. P. E. P.	24: 91
104	Fr. Tånnö jungfruf. g. A. P.	7: 52
105	Sparb. fr. I. A., Donsö g. F. L.	12: 10
106	Fr. syf. i Ekenäs g. T. T.	102: —
107	„ två missionsv. „	5: —
108	„ L. H., Kråksmåla g. I. L.	15: —
109	„ onämnd „ „	2: —
110	„ E. J., Petamåla „	1: —
111	„ Gullabo syf. „	7: —
112	„ Böneryds arbetsfören. g. G. H.	15: —
113	Fr. J. S., Uste	20: —
114	Sparb. fr. C. W. C., Töreboda	5: 50
115	„ „ Härsnäs g. A. K.	33: 25
116	„ „ G. i Mölarp g. K. B.	13: —

117 Sparb. fr. I. I. Kårmålen g. K. B. 1: —
118 Sp.-b. fr. Hakebo Mfg g. K. B. 33: —
119 Fr. Vätinge Mfg gm. K. B. 20: —
120 „ K. B. o. fru, Tranås 100: —
121 Miss.-m. fr. Möja g. E. N. 30: —
122 Sparb. fr. Bergunda g. G. W. 14: 45
123 Koll. i „ kyrka $^{6}/_{1}$ g. G. W. 4: 49
124 Miss.-m. fr. Vånga g. E. R. 50: —
125 Koll. i Vånga kyrka „ 8: —
126 Sparb. fr. „ „ 7: —
127 Fr. S. G. g. E. L. 5: —
128 Sparb. fr. Skepsta g. L. D. 25: —
129 Fr. T. N., Hågnarp 15: —
130 Sparb. fr. Örebro g. G. B. 21: —
131 „ „ en br. i Valla på Tjörn g. A. B. 9: —
132 Fr. Valla troende förs. på Tjörn g. A. B. 26: 30
133 Nyårsgåfva åt Herren, koll. i Valla på Tjörn g. A. B. 64: 70
134 Fr. miss.-sv. i Huskvarna g. N. O. 75: —
135 „ Djurtorp rotes arbetsf. g. I. E. C. 30: —
136 Sparb. fr. Dannäs g. S.A.P. 18: 24
137 Fr. Hessleby Mfg gm J. J. 20: —
138 „ Vänner i Partilled 35: —
139 "Ett löfte af en hemgången syster i Vadstena" g. O. E. 5: —
140 Fr. Flisby söndagssk. g. I. A. I. till skolfonden 6: 73
141 Sparb. i Sthm, ink. eft. $^{6}/_{1}$ 163: 91
142 „ fr. A. A., Annerstad 6: 01
148 Fr. Söndagsskolb. i Ödeshög g. M. E. B. 2: 50
144 Fr. I. L., Sotäng g. M. E. B. 2: —
145 „ Brushults friförsaml. g. H. L. 15: —
146 Fr. Landeryds Mfg gm A. L. S. 25: —
147 onämnd g. N. P. P., St. Brunsvig, Engelholm 25: —
148 Fr. N. J. g. N. P. P., St. Brunsvig, Engelholm 3: 04
149 Fr. A. N. g. N. P. P., St. Brunsvig, Engelholm 2: —
150 Fr. L. o. E. g. N. P. P. St. Brunsvig, Engelholm 5: 46
151 Fr. N. P. 4: 50
152 Ebr. 12: 2, 3, till underhåll af skolbarn i Kina 55: —
153 Redbergslids syför. till skolfonden gm S. R. 35: —
154 A. P., Bärsta g. A. N., Hackvad 5: —
155 Sparb. g. A. N., Hackvad 3: 75
156 J. A. L., Gefle 5: —

Summa kr. 5,165: 03

Hjärtligt tack till alla gifvare.

Intet utblef af allt det goda ord, som Herren tillsagt Israels hus. Allt gick i fullbordan. Jos. 21: 45.

Såningsmannen.

Insändt.

Hvem skall så, hvem skall så?
Alla, alla, stora och små.
Köpman vid disk och bonde vid plog.
Barnet, som leker i mark och skog,
Modren, som kysser en barnamun röd,
Syster, som ute får tjäna sitt bröd,
Rik man och fattig i kofta grå,
Alla, alla här skola så.

När skall du så, när skall du så?
Så länge någon i natt syns gå.
Så länge det ännu bringas oss bud,
Om själar, som icke funnit Gud,
Så länge här famlas på vilsen led,
Så länge som stoftet oss trycker ned,
Ja, ända tills dödens skuggor oss nå
Skola vi så, skola vi så.

Hvar skall du så, hvar skall du så?
Där, hvar du ett hjärta kan nå,
Öfver allt där på skörd du tror,
Hos far, hos syster, hos vän, hos bror,
På gata, i kyrka, vid arbete, lek,
Hos kinden röd och hos kinden blek,
Ja, hvar där är jordmån om blott för ett strå,
Där skall du så, där skall du så.

Hvad skall du så, hvad skall du så?
Allt ,som kan lära oss framåt gå,
Ett vänligt ord och en glädtig sång
Och kärleksgärningar dagen lång.
Hat emot allt, som är lågt och rått,
Nit för allt, som är ädelt och godt,
Allt som kan hjälpa oss himmeln att nå,
Det skall du så, det skall du så.

Ett i Kristus.

I en presbyteriansk missionstidning förekommer en intressant berättelse om den kristliga kärlekens makt hos de kinesiska och japanska kristna på Pescadoröarne i deras ömsesidiga förhållande till hvarandra. Då japaneserna togo Makung i besittning drogo sig kineserna, ibland hvilka fanns en grupp af troende, tillbaka till den lilla öns norra del. När de sedermera återvände till Makung, begärde de kristna, att deras kyrka måtte återgifvas dem, och då detta beviljades af japaneserna, så hölls däruti gudstjänst såsom förut. Ej förr hade de kristna i det japanska lägret hört talas om denna kyrka, än de kommo för att deltaga i kinesernas gudstjänster. Nya Testamentet och sångboken med ideogramskrift gjorde det möjligt för dem att deltaga i gudstjänsten, ehuru denna hölls på ett för dem främmande tungomål. Man kom öfverens om att hålla kinesisk gudstjänst på morgonen, då äfven japaneserna skulle vara närvarande samt på aftnarne japansk, till hvilken äfven kinesiska kristna skulle komma. I sanning ett skönt drag af kristlig enhet!

Internationella studentmötet i Liverpool

den 1—5 jan. Bland de till ett antal af något öfver 1,000 uppgående deltagarne finnas studenter tillhörande 24 olika nationaliteter, däribland 20 tyskar, 11 holländare, 13 norrmän, 2 svenskar, 2 danskar, 3 schweizare, 5 fransmän, 2 ungrare, 1 japanes, 1 kines, 1 syrer, o. s. v. Representanter för 42 missionssällskap voro närvarande för att för de samlade „volunteers„ framlägga behofven af arbetare på olika fält. Ett af resultaten af detta möte är att den „volunteer„-rörelse, som ledt icke mindre än 1,038 studenter i England att afgifva förklaringen: "jag är villig att, om Gud tillstädjer, blifva hednamissionär„, fått anläggare i Schweiz, Frankrike och Tyskland.

1. Årg. MARS 1896. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

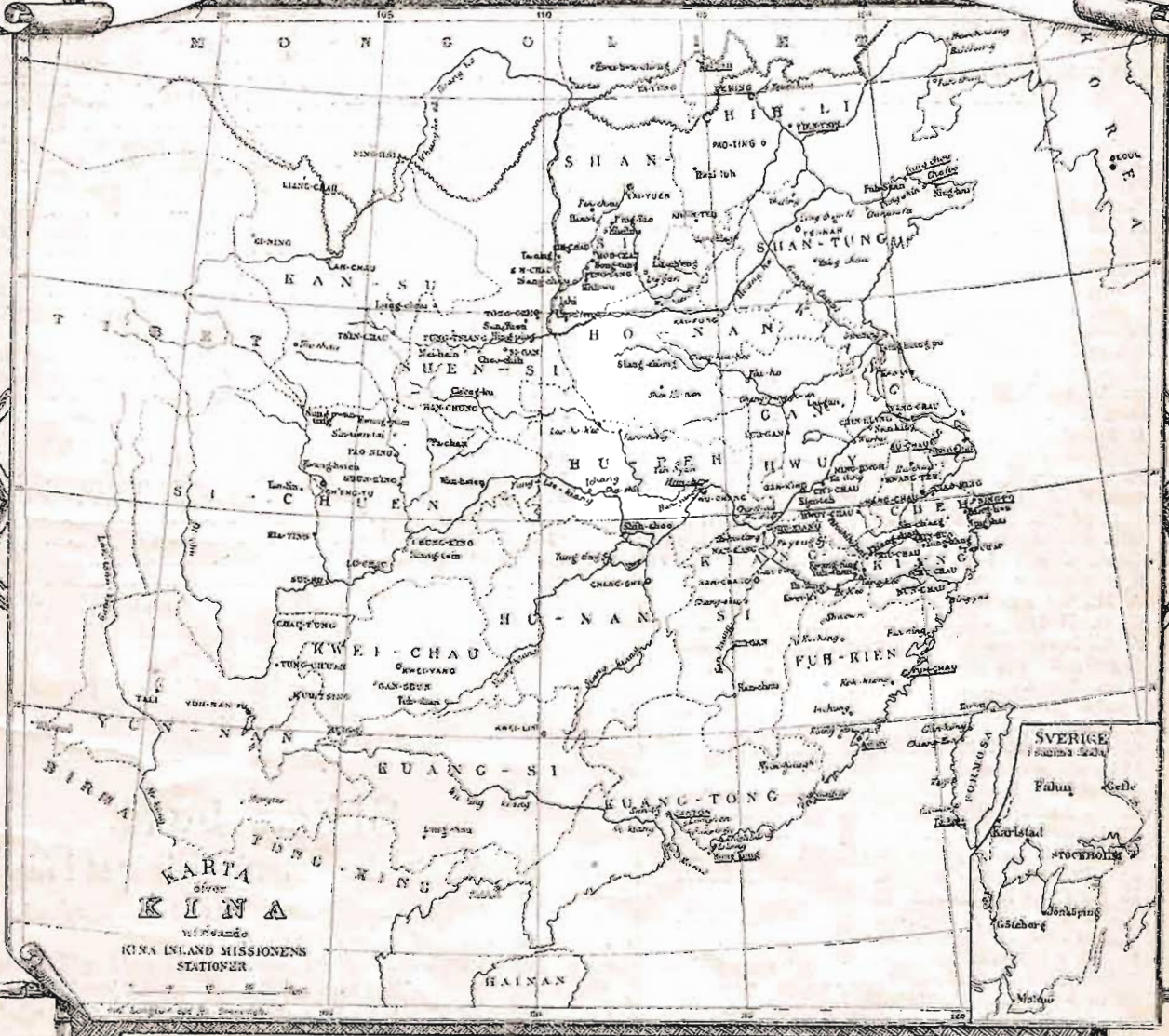

"Si, dessa skola komma fjärran från, och si, några ifrån norr och ifrån hafvet och andra ifrån Sinims land (Kina)." Es. 49: 12.

"Stora äro Herrens verk, värda att begrundas af alla, som hafva lust i dem". Ps. 111: 2.

Kommittéen för »Svenska Missionen i Kina», Stockholm, Lästmakaregatan 30. 4 tr.
Allm. Telefon 81 56.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina".

H. BERG, *doktor, ordförande,*
H. DILLNER, *kapten, vice ordförande,*
O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten,*

J. v. HOLST, *kammarherre,*
CH. TOTTIE, *kapten,*
E. KJELLBERG, *kassaförvaltare,*

JOSEF HOLMGREN, *sekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under februari 1896.

N:o		Kr.	ö.
157.	A. V., Marum, Arholma	27:	—
158.	Sparbössemedel fr. K.	7:	31
159.	H. St., Marklunda	5:	—
160.	B. R., Skareda	50:	—
161.	Sparbössemedel gen. O. P. Kvistalånga	9:	10
162.	»Ett löfte åt Herren» gen. dito	13:	—
163.	Söndagsskolan i Styrestad till ett barns underhåll, skolfonden	40:	—
164.	Styrestads mfg gen. C. R.	60:	—
165.	Barnen i Lilla Tollare-skola, skolfonden	2:	—
166.	Unga missionsvänner i Höganäs gen. H. B.	6:	50
167.	H. B., Stockholm	3:	50
168.	Gen. I. K., Ingatorp	35:	—
169.	L. M., Upsala	10:	—
170.	Sparbössemedel från E. B.	3:	68
171.	S. B., Gummeby, Ransby	5:	—
172.	Gen. Kinakort och kollekt vidb önestunder fr. L. H, Norrköping	20:	—
173.	Gen. d:o och sparbössem. gen. E. L., Norrköping	63:	—
174.	Gåfvoauktion i Mora 6/12 gen. M. S.	116:	15
175.	Sparbössemedel gen. d:o	48:	21
176.	A. H., Sonstorp (till Berglings underhåll)	15:	—
177.	G. D., Medstugan	20:	—
178.	S. K., Rynge genom O. A., Sjörup	15:	—
179.	»Fyrväpplingen» genom S. A, Västervik	50:	—
180.	E. S., Upsala	1:	20
181.	Sparbössemedel genom S. R., Göteborg	17:	10
182.	I. I. W., Höja, Engelholm	5:	—
183.	Gen. A. S., St. Mellösa	15:	—
184.	Vid andaktstunder i Jonsered genom E. K.	16:	—
185.	»Ett löfte åt Herren» af onämnd	20:	—
186.	A. G., Nästa, Kärda genom J. A.	25:	—
187.	T. A., Finspong	8:	—
188.	Kollekt i Finspong genom O. O.	5:	—
189.	Fru N:s sparbössa, Finspong	5:	—
190.	E. R., Vånga	10:	—
191.	Vänner i Erstorp genom J. W. H.	5:	—
192.	Kollekt i Stensnäs genom A. Ö.	9:	35
193	Insaml. vid begrafning genom P. J. H., Gamleby	5:	15
194.	Kollekt i Gamleby genom P. T.	15:	41
195.	Märta, Sofia, Eva och Wallroth T.	2:	—
196.	Kollekt i Västervik genom S G. P.	21:	89
197.	Å:s skolbarn i Öfverum	1:	—
198.	L:s skolbarn i »	1:	—
199	Sakarja 8: 12	10:	—
200.	Jungfrufören. Dorkas, Alingsås gen. A. W.	10:	—
201.	Alfr. P., Madäng, Tidaholm	10:	—
202.	M. v. P.	20:	—
203.	Ur en sparbössa	6:	89
204.	E. J. Edesta, Mölnbo	4:	59
205.	Sparbössemedel H. C., Stockholm	8:	48
206.	Missionsvänner i Kinne-Vedum gen. F. G. D.	32:	05
207.	E. genom J. W. W., Stockholm	20:	—
208.	O. och E. B., Stockholm	150:	—
209.	Hallsbergs mfg genom O. E. M.	15:	—
210.	B. L. A., Brunsberg, Elfdalen	5:	—
211.	Missionsvänner i Högsby Århult genom A. G.	10:	—
212.	P. A—n genom E. S., Jönköping (Linders underh.)	10:	—
213.	H—r genom d:o	2:	75
214.	C—ms barn genom d:o (till A. Bergs underhåll)	4:	14
215.	Barnen i systrarna E—ms söndagsskola (till d:o)	23:	54
216.	Arbetsfören. Kinesernas vänner, Jönköping gen. d:o till H. Linders underhåll	100:	—
217.	L. S. genom E. B., Sollefteå	10:	—
218.	Mörlunda mfg genom A. P. R.	40:	—
219.	Gen. S. G. P., Västervik	1:	25
220.	Lilla Maria i F. genom J. H.	1:	25
221.	Allidna Augusta Andersson, Lommaryd genom K. B.	15:	—
222.	Söndagsskolan i Ateneum, Stockholm genom H. D.	181:	50
223.	G. W. L:s sparbössa genom H. D.	1:	40
224.	Fässbergs söndagsskola genom W. L. L.	10:	—
225.	U. M:s sparbössa, Stockholm	5:	90
226.	H. B:s d:o d:o	19:	—
227.	E. H. d:o	5:	—
228.	Sparbössemedel och kollekt fr. Flisby gen. S. G. Å.	65:	—
229.	Dito från Skärstad genom A. R.	50:	—
230.	Jönköpings mfg gen. K. P. till August och Augusta Bergs underhåll	1,450:	—
231.	A. Th-r Stockholm	5:	—
232.	Från Öfverums mfg genom E. S.	25:	—
233.	J. A. L., Torp, Skillingaryd	5:	—
	Summa Kronor	3,145:	29

Med hjärtligt tack till hvarje gifvare.

"*Och de kommo och gjorde arbetet på Herren Zebaots, deras Guds, hus*". Hagg. 1: 14.

Sinims Land,

Missionsblad för "Svenska Missionen i Kina",

utkommer med ett nummer i början af hvarje månad. Pris pr år 1 kr. Postporto 20 öre.

Tidningen afser att vara en förmedlingslänk mellan missionärerna i Kina och missionsvännerna i hemlandet. Den skall innehålla ledande artiklar, skildringar från missionsfältet, bref och andra meddelanden från missionärerna och stundom porträtt och illustrationer. Prenumerantsamlare erhålla hvart 6:te ex. gratis, då de insända rekvisition direkte till redaktionen.

Den behållning, som möjligen kan komma att uppstå, tillfaller missionen.

Adr: Lästmakaregatan 30, 4 tr., Stockholm.

En kvinnas arbete för kvinnor.

Af Fru C. H. Judd i Ning-hai, Kina.
Öfversättning från engelskan af d:r K. Bergh.

»Hvar och en som åkallar Herrens namn skall varda frälst.» Rom. 10: 13, Joël 2: 32, Apg. 2: 21.

Tre gånger upprepas i Guds ord detta viktiga påstående liksom för att visa icke blott dess djupa betydelse utan äfven Guds fulla och fria erbjudande af frälsning. I Rom. 10 efterföljas dessa ord af fyra väckande frågor:

»Huru skola de då åkalla den, på hvilken de icke tro?

Och huru skola de tro den, som de icke hafva hört?

Och huru skola de höra, utan att någon predikar?

Och huru skola de predika, om de icke varda sände?»

De ibland oss, som hafva lefvat och arbetat i hedendomens nattsvarta mörker, hafva där ofta hört den döende zigenargossens ord upprepas: »Ingen har förut talat om det för mig», och många års erfarenhet har otvifvelaktigt visat oss, att icke få med glädje skulle »tro på honom», om de endast finge *höra* om hans nåd och kärlek. Dessa ouppodlade missionsfält äro icke likadana som våra städer, där ofta »den gamla, gamla berättelsen» har förlorat sin ljuflighet, därför att den så ofta omtalats, och många af dem, som hört, hafva kanske ofta hört *ord* utan »ande och lif», och så har det för dem blifvit en dödens lukt till död.

Vi hafva icke att sysselsätta oss med den klass, som med berådt mod förkastar evangelium. Det oaktadt äro kineserna lika förblindade af »denna världens gud» och behöfva lika väl den helige Andes upplysande kraft. Vi kunna icke förvånas öfver, att de undra, hvarföre sådana goda nyheter icke förr sändts till dem. En kär 78-årig gammal kvinna, som ifrigt frågade efter Jesu kärlek, sade, då hon blef förvissad om att jag talade sanning: »Jag vill tro på honom, ty jag önskar gå till himlen, men *hvarför kom ni icke för tio år sedan och omtalade detta för oss?* Vi skulle hafva haft tio års mindre synd och lidande och tio års mera lycka». Lyckligtvis kunde jag för min egen del säga, att tio år förut var jag i en annan del af Kina och omtalade samma berättelse för andra, som voro lika okunniga som hon var, och att jag då icke visste, att det fanns en sådan plats som Ning-hai, men att Gud, som älskade henne, noga hade reda på henne och hade sändt mig dit för hennes skull, på det att hon skulle frälsas. Hennes återstående lif visade, att hon var en af Guds dyrbara stenar, som blott väntade på att blifva uthuggen.

En annan stackars kvinna, en flykting från en aflägsen stad, där grödan blifvit förstörd genom öfversvämning, kom till vårt hus för den mat, som förgås, och när hon då för första gången i sitt lif fick höra evangelium, sade hon till mig: »Det är goda ord; de trösta mitt hjärta. Det finns ingen i vår stad, som talar om sådant för oss. Jag har aldrig hört det förr». Jag undrar, i huru många hundra kinesiska städer de kunde säga detsamma. Ja, huru skola de *kunna* höra, utan att någon predikar? Det finnes inga änglabudbärare nu; uppdraget att förkunna det glada budskapet anförtroddes af Herren Jesus åt *män* och *kvinnor*, som själfva druckit af det lefvande vattnet och hvilka sedan i sin ordning kunna säga: »Den som törstar, han komme, och *den som vill*, han tage lifvets vatten för intet». Frälsningens budbärare måste själfva hafva undkommit mörkret i satans rike och erfarit befriarens kraft att lösa syndens kedjor och försätta i frihet till att tjäna honom i helighet och rättfärdighet i alla sina lifsdagar och genom vittnesbördet om hans kärlek, vinna andra för honom. »Det vi hafva hört, det vi hafva sett med våra ögon, det vi hafva beskådat och våra händer vidrört, om lifvets ord — det förkunna vi för eder.» Det måste vara män, som på grund af egen erfarenhet i det förflutna kunna säga till den förnedrade afgudadyrkaren, den stolte Konfucii bekännare, den sjunkne opierökaren, den försoffade drinkaren: »Jesus är stark att befria, Jesus är *mäktig* att *frälsa»;* och kvinnor, som, kännande sina vanlottade systrars särskilda synder och sorger, kunna taga dem vid handen, gråta med dem och hugsvala med »den hugsvalelse, hvarmed de själfva blifvit hugsvalade af Gud».

En dag, då jag besökte en kristen kvinna, sade hon till mig: »Si-niang, jag önskar att föra hit en granne, som är mycket olycklig, för att se, om ni kan hjälpa henne. Jag talar ofta med henne, men det synes ej göra henne något godt.» Hon gick efter henne, och när hon inträdde i rummet, gjorde det hopplösa, sorgsna uttrycket i hennes ansikte ett djupt intryck på mig. Jag satte mig ned bredvid henne, tog hennes hand och försökte utforska, hvari hennes börda bestod. Hon utgöt sin sorg (hennes röst kväfdes ofta af suckar och snyftningar) och berättade för mig om änkestånd, fattigdom, hårdt oatbrutet arbete, ensamhet och, värst af allt, en grym svärmoder, som tycktes göra det yttersta för att göra lifvet till en börda för henne. En känsla af den största oförmåga att lindra hennes belägenhet öfverväldigade mig, och jag kunde endast gråta med henne, hvari den kristna kvinnan förenade sig med oss. Strax såg den unga kvinnan upp och sade: »Hvarför visar ni mig sådan vänlighet, när ni aldrig sett mig förr? Hvarför bryr ni er om, att jag är olycklig?» Jag svarade: »Emedan jag älskar er, och det gör mig så ondt om er, och frälsaren Jesus, som har sändt mig till er, älskar er mycket mer än jag gör, och han kan mycket bättre hjälpa och hugsvala eder på ett sätt, som jag icke kan. Han kan vara med er alltid och antingen gifva er tålamod att lida eller ock undanrödja sorgen.» Detta stillade hennes tårar, och hon sade: »Då vill jag bedja till honom.» Huru ofta finna vi icke, att sorgens bitterhet för tillfället fördunklar all tanke på det tillkommande och att det långa afståndet, såsom man antager, till straffet efter grafven lätt leder till likgiltighet för detsamma. Men försök att möta de sorger, som *nu* erfaras, genom att tala om en som *nu* kan gifva »glädjens olja i stället för sorg, äreskrud i stället för bedröfvadt sinne», och se, huru det beklämda hjärtat trängtar efter att lära känna honom!

En 70 års gammal kvinna fick höra evangelium genom sin dotter, som hade blifvit en kristen. Hennes hjärta var betungadt och sorgset, emedan hennes ende son, som hade utvandrat till Manschuriet, nu hade varit borta många år och hon icke visste, antingen han

var lefvande eller död. Hon syntes alltför upptagen af sina egna sorger för att ägna någon allvarlig uppmärksamhet åt hvad som rörde hennes själs frälsning, men hon sade: »Om eder Gud vill föra min son tillbaka till mig eller sända mig ett bref från honom, vill jag tro på honom». Månader och år gingo, och intet svar kom. Vi fortsatte att bedja, ty den gamla kvinnans själ var dyrbar, och Guds ära stod på spel, ty hade vi icke försäkrat henne, att vår Gud hörde bön? Slutligen kom från den länge bortavarande sonen ett bref, som berättade om hans välgång och lycka. Äfven var en riklig penningegåfva till hans åldriga moder innesluten, och han sade, att han hoppades snart komma hem och hälsa på henne. Detta gladde den gamla kvinnans hjärta, och hon blef mycket ifrig att höra mera om evangelium. Några månader därefter kom han själf, hvilket visade, att Gud hade hört hennes bön. Jag skall icke lätt glömma, huru dotterns ansikte lyste, då hon kom och omtalade broderns återkomst, och huru i vårt lilla bönerum mångas hjärtan blefvo upplifvade genom hennes offentliga vittnesbörd som Guds godhet att höra bön. Sonen kom och besökte oss, och vi frågade honom, huru det kom sig, att han skref till sin moder efter många års tystnad och slutligen kom hem. Han svarade: »Jag vet icke, men jag hade det intrycket i min själ, att jag *måste* komma». Vi sade honom, att vi visste, att det var Gud, som så hade böjt hans hjärta. Det dröjde icke länge, förrän den gamla modern betygade sin tro på frälsaren och sade, att hon måste komma till kapellet på ett eller annat sätt för att blifva döpt. »Ty», sade hon, »jag tror verkligen på frälsaren, men jag har aldrig öppet bekänt min tro på honom, och jag önskar göra det, innan jag dör; sedan är jag färdig att gå, när han kallar mig». Jag behöfver icke säga, huru varmt hon välkomnades af dem, som så ofta förenat sig med hennes dotter i bön för henne, då hon för första och sista gången trädde in i vårt lilla kapell och, vittnande om förändringen i sitt hjärta, blef döpt.

En ung kvinna, som har fått erfara hvad svår fattigdom var, kom till våra möten och hörde talas om en frälsare, som kunde fylla *hennes* behof. Sedan hon kommit några gånger, sade hon till mig: »Mitt hjärta har blifvit mycket lättare, sedan jag fick höra om Jesus; min man sade till mig här om dagen: 'Huru kommer det sig, att du är så lycklig? Det är icke, därför att du har mera föda eller bränsle' (att äga öfverflöd på sådana förnödenheter ingår i en kines' föreställning om lycka) 'hvad har händt dig?'»

Huru skola de kunna predika, om de icke varda sände?

Vid början af Herrens offentliga verksamhet, förklarade han, hvad Gud hade sändt honom att göra (Luk. 4: 18); vid slutet sade han: »*Såsom* Fadren har sändt mig, *så* sänder jag eder». Käre bröder och systrar, har han sändt *oss?* Och månne vi, smorde med samme Ande, söka att förbinda förkrossade hjärtan, trösta sörjande samt visa, huru de skola utbyta bedröfvadt sinne mot äreskrud, »på det att de må kallas rättfärdighetens ekar, planterade af Herren till hans förhärligande»?

"Svenska Missionens i Kina" uppkomst och utveckling.

II.

I vår förra uppsats lämnade vi Folke i Ganking. Där finna vi honom nu ifrigt sysselsatt med studiet af kinesiska språket. Direktören för China Inland Missionen, mr. J. Stevenson, hade näml. inbjudit honom att taga del i den språkkurs, som denna mission anordnat för sina missionärer. Öfver denna förmån kände Folke sig särskildt tacksam mot Gud. Så skrifver han t. ex. på tal härom: »Jag kan med glädjefullt pris till Gud tala om huru underbart Herren öppnat min väg här i landet. Han sände mig just till den plats jag behöfde för min förberedelse. Huru stor faderlig omsorg bär han ej för mig!»

»Jag håller nu som bäst på med att studera kinesiska. Det är ovärderligt att få taga del i en undervisning så särdeles praktisk och grundlig. En god början är mycket värd. Herren har gjort dessa vänner villiga att hjälpa mig på allt sätt. Prisa med mig Herren för hans härliga och nådefulla ledning. Eftersom jag nu fått en så god plats och rättighet att stanna här sex månader, hafva vi en lång tid att bedja Herren öppna ett arbetsfält för mig.»

Då Folke stod färdig att lämna Ganking, uttrycker han sig om vistelsen där på följande sätt, som visar huru högt han värderade sina nya vänner: »Jag måste säga, att vistelsen här har varit för mig mycket värderik i detta ords vidsträcktaste betydelse. Jag lämnar därför denna plats med stor saknad och skiljes från de kära vännerna härstädes nästan med sorg. Men tillika känner jag mig outsägligt tacksam till Gud, som styrde det så, att jag fick träffa dem, och särskildt att jag fick den stora förmånen att studera under mr. Ballers utmärkta ledning.»

Efter genomgången kurs erbjöd mr. Stevenson honom att ingå såsom medlem af C. I. M. Folke ville likväl icke detta, ty han hade bedt Herren om svenska bröder, med hvilka han skulle få samarbeta, och han hoppades att se denna bön besvarad. Utan att dock vara medlem af C. I. M. önskade han stå i så nära förbindelse med densamma som möjligt, och så ingicks mellan honom och Stevenson en öfverenskommelse om association (samarbete), hvilken medförde ej ringa fördelar för Folke och hans väntade landsmän.

Såsom arbetsfält anvisades dem sydöstra delen af provinsen Shansi, västra hörnet af provinsen Honan och östra delen af prov. Shensi, där dessa provinser stöta tillsammans. Befolkningen på detta område var nästan lika stor som Sveriges.

Under vistelsen i Ganking deltog Folke stundom i missionsverksamheten, och därvid tedde sig scener för hans öga, som djupt upprörde hans hjärta och väckte till lif hos honom den innerligaste längtan för detta folks frälsning. Så skrifver han den 26:te maj 1887 till sin vän i Stockholm: »Om du kunde se de massor af människor, som dagligen omgifva oss. O, det är hjärtslitande att se så många förgås — själar köpta med Jesu blod! Låt oss bedja Herren, att han må fostra redskap för sig äfven i vårt land och sän-

da dem hit ut. »*Villigt kommer ditt folk på din härs dag*» (Ps. 110: 3), och därför har jag tagit till böneämne för hvar dag, att Herren måtte utgjuta af sin ande öfver våra församlingar hemma, att där också måtte födas villighet att följa Jesus. Jag är fullkomligt viss om, att det äfven där hemma finnes de, som af Herren blifvit fostrade för hans verk, och att det äfven finnes hjärtan villiga att meddela af de gåfvor Herren gifvit dem. Låt oss bedja för ett nyvaknadt lif på detta område. Herren har hittills försett mig underbart, icke blott från hemmet utan äfven här ute, och jag hyser ej det ringaste tvifvel om, att han skall fortsätta.»

»Jag förmodar, att du å din sida vill göra allt för att förverkliga hvad vi talade om: Att å ena sidan draga arbetare fram i ljuset och å andra sidan lägga den verkligheten på de kristnas hjärtan, att Kinas millioner dö och förgås af brist på tillfälle att höra evangelium. Jag väntar efter att få se en hel skara af Jesu vittnen från Sverige här innan kort, villiga att nedlägga sina lif för Jesus och att bära hans evangelium dit, där det hittills varit okändt. Låt oss hafva tro på Gud, broder, och han skall aldrig låta oss komma på skam, och vi skola aldrig ångra, att vi låtit honom använda oss för sitt namns förhärligande. Kineserna behöfva frälsas. Låt oss ej hvila, förrän vi gjort hvad Herren gifvit oss att göra för att hjälpa till i denna sak.»

Af detta framgår tydligt nog, att Folke fått sin bön om Herrens ledning med hänsyn till den påtänkta missionskommittéen i hemlandet besvarad och således erhållit full visshet i sitt hjärta om Guds vilja. Också hade han tidigare meddelat sin vän härom, och när detta bref anlände, var kommittéen redan bildad efter det program, hvarom de båda vännerna

Fru Anna Folke, född Gran.

enats före Folkes afresa till England. I enlighet med detta skulle missionen ej ansluta sig till något kyrkosamfund eller parti, utan i likhet med C. I. M. stå på oskterisk grund.

Den 16 maj 1887 samlades näml. på Sanningsvittnets Expedition i Stockholm dåvarande predikanten i kyrkan vid Floragatan, Josef Holmgren, redaktör P. A. Palmer och handlanden J. V. Vallin — en fjärde ledamot, kapten John Ahlberg, tillkom efter några månader — och konstituerade sig till en kommitté, benämnd Kommittéen för Erik Folkes mission i Kina. Såsom varande olämpligt utbyttes sedermera detta namn mot »Kommittéen för Svenska Missionen i Kina».

C. H. Tjäder.

Underrättelsen om kommittéens bildande mottogs af Folke med glädje. Den 16 juli s. å. skrifver han med anledning däraf: »Huru glad blef jag ej att mottaga ditt bref af den 21 maj. Det var ett verkligt svar på bön, och jag fick nu börja med pris och lof. Huru underligen och härligen har ej vår Gud ledt alltsamman. Må vi blott nu låta honom fullborda sitt verk. Jag är så glad öfver utsikten att få se mina egna landsmän här. Jag har för en tid bedit om 10. Naturligtvis förenar jag mig med glädje i det antal, hvarom I bedjen. »Den som beder han får.»

Genom de missionsbref, som Folke skref hem, däri han skildrade det oerhördt stora behofvet af arbetare, uppväcktes icke ringa intresse, och snart började äfven ansökningar inkomma från unga män och kvinnor, som ville utgå på missionsfältet.

Redan vid första årsmötet, som hölls Kristi Himmelsfärdsdag 1888 och var rikt välsignadt, afskildes 2:ne missionsarbetare, näml. C. H. Tjäder från Stockholm och Anna Gran från Göteborg.

Redaktionens afdelning.

Med anledning af ett i februarinumret af denna tidning gjordt meddelande, att »privata penningegåfvor till missionärerna inflyta icke i redovisningen», få vi upplysa, att, ehuru dessa gåfvor ej redovisas på annat sätt än genom vanligt kvitto, sändt till gifvaren, intet hinder möter, att ifall gifvaren uttrycker en särskild önskan därom, äfven få medel, skänkta till någon eller några missionärers personliga bruk, offentligt redovisade. Och är det fortfarande en glädje för S. M. K. att få emottaga och öfversända sådana gåfvor.

* * *

I fall »Sinims Land» ej kommit våra postprenumeranter tillhanda, torde därom anmälan göras på den poststation, där prenumerationen skett.

* * *

Vi bedja få fästa våra vänners uppmärksamhet på missionens allmänna bönedag den 14 mars (se sid. 26). Större sammankomster kunna ju ej hållas på hvarje plats, men hvar och en troende känner säkert någon eller några, som äro villiga att förena sig i gemensam bön för missionen, ifall de inbjudas därtill. Sådana små bönemöten hafva dragit ned mycken välsignelse från Gud öfver arbetet i hans vingård.

»*Åter säger jag eder, att om två af eder komma öfverens på jorden, hvilken sak det vara må, som de bedja om, skall den beskäras dem af min Fader, som är i himmeln. Ty hvarest två eller tre äro församlade i mitt namn, där är jag midt ibland dem.*»

* * *

I Üin-ch'eng har det ändtligen lyckats Folke efter många ansträngningar och försök att erhålla ett hus på inteckning. Det är rymligt och har ett utmärkt läge. Priset uppgår till mellan 3 à 4000 kr. »Vårt gatukapell är väl besökt», skrifver Folke. Jag har just nu varit där och talat. Vi hafva det öppet hvarje kväll, och våra kinesiska bröder hjälpa oss att predika. Folket är mycket uppmärksamt, och det är nåd att få ostördt förkunna dem Guds ord. »Gud gifver växten.»

I Üin-ch'eng hållas 2:ne stormöten årligen, ett på våren i april eller maj och ett på hösten i sept. eller oktober.

* * *

Bröderna *Folke* och *Blom* företogo den 18 nov. en missionsresa till Honan, där de ämnade stanna en månad.

* * *

Björkebaum och Hofstrand hafva på grund af sjukdom måst lämna missionsfältet och resa till kusten. Den förre lider af sömnsjuka och den andre af sömnlöshet. Möjligen måste de resa hem, ifall näml. vistelsen vid kusten ej visar sig välgörande. Vi bedja få anbefalla dessa bröder åt missionsvännernas förböner. Det var äfven en svår pröfning för de öfriga syskonen att just nu förlora dem, då de som bäst behöfdes.

* * *

Vi vilja fästa vännernas uppmärksamhet på ett i detta nr. infördt bref från *Anna Janzon*, däri hon skildrar ett besök i Honan. Det är visserligen långt men erbjuder så mycket af intresse, att vi ej ansett oss böra göra några förkortningar.

* * *

Det hus *August Berg* hyrde i Tong-cheo-fu för 2 år sedan, men i hvilket han hindrats att flytta in, har han nu ändtligen fått taga i besittning. Detta är alltså en bönhörelse från den trofaste Guden.

* * *

»O, den som kunde skrifva och sätta eld i de kristnas hjärtan därhemma» skrifver Hahne. »Vill då ingen mera komma nu? Vi hålla på att bedja om flera arbetare, vi behöfva både systrar och bröder.»

Från missionsfältet.

Uin-ch'eng d. 16 nov. 1895.

Minnen från min Honan-resa. "Med glädje skolen I utgå, och med frid skolen I ledsagade varda."

Älskade i Herren!

Troligen hafven I hört talas om en troende man från Honan med namnet Chi. Han har åtskilliga gånger varit här på besök, första gången redan innan broder Folke rest hem till Sverige. Han var sålunda ingen främling för åtminstone flertalet af oss, då han härom dagen åter gjorde oss ett besök. Broder Hofstrand hade varit där och hälsat på, och så följde han med hit upp för att få träffa br. Folke och oss andra syskon.

Både han och hans hustru äro snälla kristna, som efter det förstånd och ljus de hafva troget vittna om Gud. När han nu kom upp, ville han då ovillkorligen hafva någon med sig härifrån, som skulle hjälpa honom att undervisa folket i hans by. — "Ja", sade han, "jag skall ej gifva mig, med mindre jag får en missionär med mig, äfven om jag måste gå ända till Shanghai." Ja, hvem skulle då fara af oss?

Här finnes så mycket arbete både i staden och i byarne. Vårt fält är stort och arbetarne jämförelsevis få, men å andra sidan hade ju Herren upplåtit en vidöppen dörr. Där nere funnos ju åtskilliga, som länge väntat på, att vi skulle räcka dem en hjälpsam hand. Där funnos, sade man oss, kvinnor, som tillbådo den sanne Guden och längtade efter mera ljus. Vågade vi väl då säga nej till deras rop: "Kom öfver och hjälp oss"? Jag ville nu bra gärna gå, och efter samråd med br. Folke och de öfriga syskonen här, blef det då beslutadt, att jag skulle göra dessa vänner ett besök. Det är omkring 20 sv. mil dit, och det allra minsta man måste beräkna för resan är fyra dagar. Ibland kan man få vänta en half dag vid Gula floden, innan man kan komma öfver.

Den 4 okt. anträdde jag min resa, åtföljd af den ofvannämnde Chi och en troende man Li, som vi hafva tänkt att använda som kolportör. Efter mörkrets inbrott anlände vi till Chang-tien, där syskonen Tjäders tillbringat sommaren; de voro nu ej där, men deras husvärd bevisade oss stor vänlighet. Han föreföll litet missbelåten öfver att vi tagit in på värdshuset i st. f. att gå till hans hem, men efter den förklarande anmärkningen, att vi anländt sent och ämnade resa tidigt följande dag, lugnade han sig, och efter att hafva ålagt värdshusvärden att göra sitt bästa för oss, önskade han mig "god-natt". Jag kunde dock höra, huru

de tre männen samtalade en god stund om ting, som höra till Guds rike, och först efter gemensam bön skildes åt.

Tidigt följande morgon kom han för att se vår affärd. Vädret såg hotande ut, men vi begåfvo oss ändå i väg. Snart började det att duggregna litet och höll på hela f. m. med små uppehåll. Jag red min åsna, som jag just köpt ett par dagar förut, och "grålle" (br. Folkes häst) bar våra saker.

Vid middagstiden ankommo vi till Gula floden. En af båtarne stod färdig att afgå, åtminstone sades det oss så. I hast skulle jag skrifva ett par rader att skicka med gossen, som skulle återvända hem med hästen. Dock behöfver man just ej brådska, ty tiden har ej så stort värde för kinesen — *strax* betyder i vanliga fall inom två eller tre timmar, och detta slog in äfven nu, ty där fingo vi sitta och vänta i regnet minst två timmar, innan båten, som skulle afgå *med det samma*, hissade segel. Öfvergången från denna sida sker tämligen lätt, ty båten går med strömmen, men blir naturligtvis så mycket svårare från Honan-sidan, då båten måste dragas af tio eller tolf personer — som sagdt, öfverfarten var snabb, och snart var jag i Honan, där jag på första värdshuset skulle tillbringa söndagen. På den platsen tror jag visst de hyste litet misstroende för oss, ty öfver allt fingo vi till svar, att det ej fanns något rum. Omsider lyckades vi dock att få tak öfver hufvudet i ett litet hus, sämre än månget uthus hemma, men det var ju ändå snällt, att de togo emot oss. Värdshusen här i Shan-si äro jämförelsevis bra, då Honan-värdshusen däremot hafva namn att vara dåliga. Emellertid voro vi glada och tacksamma att vara inom hus, ty det regnade nu oaflåtligt, på grund hvaraf det ej kom så mycket folk, men hela dagen kommo män, för hvilka mina båda följeslagare fingo vittna om Gud. Två kvinnor sutto hos mig länge; de ville gärna höra om Gud och försökte lära sig en sångvers, de ville ock gärna lära sig att bedja till den ende sanne Guden. Jag lärde dem då att bedja några ord och, på måndagen kommo de igen och bådo mig åter upprepa den bön, jag föregående dag lärt dem. Jag gaf dem ock en liten bok, som innehåller de enklaste sanningarne och hvilken de lofvade bedja någon läsa för sig. O, att de enkla sanningarne finge sända en hoppets och ljusets stråle in i deras själar!

Som sagdt, regnade gjorde det hela söndagen och måndagen äfven, och att hyra några riddjur, för att ej tala om vagn, syntes vara nästan omöjligt, men emot vår förmodan lyckades det oss verkligen att fram på e. m. få hyra djur, och lämnade vi redan samma dag för att tillbringa natten uti åsne-förarens hem, där vi mottogos med största välvilja. En af familjemedlemmarne kände till namnet Jesus. På vår fråga, hvar han hört talas om detta namn, svarade han, att för något öfver ett år sedan någon främling rest förbi, och hade han af honom köpt eller fått ett nytt testamente. Han hade läst några kap. däri, men någon af hans vänner hade då sagt till honom, att det var en farlig bok, hvarpå han upphörde med läsningen. Nu var han mycket angelägen att få höra mera och gjorde rätt många frågor, som visade, att intresset var väckt.

Följande morgon begåfvo vi oss vidare. Vädret såg hotande ut och det duggregnade en stund, men ej nog för att afskräcka kineserna, som annars äro mycket rädda för regn; men hvilka vägar! Ja på vissa ställen såg det ut som gyttjepölar med lös botten. Jag kom en gång ned i ett sådant där träsk. Mulåsnan arbetade förfärligt att hålla sig uppe och hade nästan kommit öfver, då hon föll och jag kom under, men jag föll så behändigt och kom ned i dyn, så det var då omöjligt att göra sig någon skada. Jag kunde dock ej komma upp utan hjälp och med förlusten af min ena sko, men den letade vi snart reda på, och så bar det af igen. Anmärkas bör, att det fanns en gångstig vid sidan af vägen och hvilken vi egentligen borde hafva gått, men hvilken vi ej varseblifvit. Utan alla vidare äfventyr fortsatte vi vår resa. Före soluppgången voro vi ute om morgnarne; och inemot solnedgången "slogo vi läger". Midt på dagen stannade vi på något värdshus för att förskaffa både oss själfva och djuren mat. Värdshus finns för öfrigt godt om utefter vägen, där man kan få köpa rätt god mat.

Folket var ofantligt vänligt och tillmötesgående hela vägen, utmärkt snälla åsneförare hade vi också, och utmärkta tillfällen för våra bröder att sälja böcker och predika. Alltsom oftast kommo ock kvinnor och hälsade på mig, men om männen infunno sig i alltför stort antal, höllo sig kvinnorna mera på afstånd. Som de på de allra flesta ställen ej förut hade sett en utländsk kvinna, var förstås deras nyfikenhet stor. Jag fann snart ut, att det ingalunda var det bästa att försöka gömma sig undan de nyfiknas blickar genom att stänga in sig på värdshuset, ty då refvo de ut papperen i fönstret och klättrade upp på väggarne; men när jag gick ut och lät dem få se på mig, förhöllo de sig mycket snällt, och efter att hafva beskådat mig en stund lyssnade de i allmänhet mycket uppmärksamt till vittnesbördet om Gud.

På torsdag e. m. ankommo vi till bestämmelseorten och mottogos med stor glädje af Chis hustru. Snart var rummet fullt af kvinnor, som bestormade mig med frågor och flitigt uppmanade mig att läsa och sjunga, ty att jag hade kommit dit för att undervisa dem, det hade de alla klart för sig. Till sent på kvällen stannade de. Så fortgick det i ett par dagar, och sedan kom turen till mig att gå och besöka dem i deras hem. Sent om aldrig skall jag förglömma de tolf dagarne Herren förlänade mig nåd att tillbringa i denna by. Kvinnorna voro outtröttliga uti att vilja lära sig sånger, text- och böneord. Som det var den brådaste tiden, ty höstsådden pågick, kunde kvinnorna ej gärna lämna sina hem, utan besökte jag dem. För att då så många som möjligt skulle få vara med, buro de ut bord, stol och bänkar på gatan, och där slogo vi oss ned för att läsa och samtala. Ibland hade jag en stor skara kvinnor och barn omkring mig. Så där tillbringade vi e. m. till solnedgången, och alltid ljöd det: "Kom igen i morgon!" Flera sådana kära mötesplatser hade vi där i byn. Om söndagarne samlades vi i den troende mannens hem. Helt visst har Herren i denna by några af sina utvalda.

Min berättelse skulle nog blifva alltför ofullständig, om jag uraktläte att låta eder få göra en liten bekantskap med den troende kvinnan Chi. Hon är allt annat än tilldragande vid *första* sammanträffandet, men en kvinna, som jag lärde mig älska och värdera under vår sammanvaro. Hennes nit om själars frälsning är ovanligt. Hon vittnar troget om Gud i sin by, men hon går ock ibland 50 li, omkr. 2½ sv. mil, ut till närgränsande byar och predikar. Hon har en 13 års gosse, som följer henne på dessa missionsvandringar. Hon har lärt sig att läsa någorlunda flytande och har lärt sig rätt mycket utantill. Nog är hennes kunskap bristfällig, men hon framhöll då mycket tydligt den rätta frälsningsvägen, jag hörde henne ofta betona vikten af att öfvergifva synden och tro på Jesus.

Jag vill nu i korthet omtala hennes omvändelsehistoria, sådan hon själf berättat den. En troende man från Shangtong bodde för några år sedan i byn. Han hjälpte mannen Chi att afvänja sig med opiumrökandet och framhöll ock vikten af att omvända sig från afgudarne och tjäna den lefvande Guden. Chi tillbringade aftnarne i nämnde mans hem och mottog undervisning. — Hustrun frågade då, hvad de gjorde där, hvarpå han omtalade, att de tillbådo den ende sanne Guden och att deras gudar voro falska gudar, som ej kunde hjälpa. Detta funderade hon nu mycket på och ville bra gärna veta mera, men vågade ej fråga sin man mycket, ty han hade på den tiden ett förfärligt svårt humör. När han läste i sina böcker, stod hon alltid utanför dörren och lyssnade, och så småningom fick hon mer och mer kunskap om dessa ting, men på samma gång uppstodo de svåraste tvifvel i hennes själ — "Ja", tänkte hon, "det kan nog hända, att våra gudar äro falska gudar, men hvem vet, om det finnes någon Gud alls." Hennes tro på det *falska* var kraftigt skakad, men hvar finna det *sanna?* I fyra månader umgicks hon med sådana tvifvel, "det var mörkt, mörkt för min själ". Herrens sände då en fridens budbärare dit. Ordet blef lefvande för hennes hjärta, ljuset inbröt i hennes själ och mörker och tvifvel försvunno. "Ibland, när det ser litet svårt ut", sade hon, "så sjunger jag: 'lyckliga framåt vi gå', och så känner jag mig glad igen."

Gråtande skildes hon från mig, sedan hon tagit löfte af mig att komma tillbaka, så snart jag kunde.

Resan hem gynnades af det allra härligaste väder. Morgnarna voro i synnerhet sköna — landskapet är mycket vackert, bekransadt som det är af berg, hvilka på sina ställen äro bevuxna med cypresser och andra träd. —

Jag kom just lagom hem att få vara med om det kinesiska stormötet, hvilket I nog redan haft underrättelse om. — Vi började i måndags en bibelklass här för kvinnorna; f. m. tillbringa de med lärandet af skriftecken, och e. m. användes till bibelläsning. Vi hafva haft det välsignadt tillsammans.

Jag fruktar, att mitt bref blifvit allt för långt och tröttande, men haf fördrag med mig!

Skulle någon vilja veta, huru jag mår nu för tiden, vill jag säga, att "min bägare flödar öfver". Ja, Herren slösar på mig sina välsignelser. Här om dagen tänkte jag, att jag ej kunde hafva rum för mera, men i nästa ögonblick kom jag ihåg, att det skall ej allenast blifva fullt utan *öfverflödande*. Alla syskonen må, så vidt jag vet, godt, om jag undantager våra två bröder, som just lämnat oss. "Af hans fullhet hafva vi alla fått, och det nåd för nåd."

I Jesus tillgifna

Anna Janzon.

Kinas folkmängd.

"Tag din bibel och räkna sorgfälligt, icke kapitlen och verserna, utan bokstäfverna från början af 1 Mosebok till 'Amen' i Uppenbarelseb., och då du utfört detta, så gör det om och om igen — tio gånger, tjugo gånger, fyrtio gånger — nej, du måste läsa hvarje bokstaf af din bibel åttio gånger, innan du uppnått den erforderliga summan. Det skulle fordras ett tal, motsvarande ungefär bokstäfverna i 80 biblar för att representera detta gamla och underbara kejsardömes män, kvinnor och barn. Fjorton hundra af dessa hafva under sista timmen gått bort utan att känna Kristus, och ytterligare trettiotre tusen skola denna dag gå dit, där vi ej mera kunna nå dem.

Om vi afsända en missionär i dag, så skola en och en fjärdedels million odödliga själar, för hvilka Kristus har dött, hafva gått att göra upp sin räkning, innan denne nått deras land. Om vi känna dessa fakta, böra de då ej röra våra hjärtan? Det är nog att komma en ängel att gråta."

Pastor Silvert Whitehead.

Tacksägelse- och böneämnen för den 14 mars 1896.

»Svenska Missionens i Kina» allmänna bönedag.

Tacken Herren, åkallen hans namn, förkunnen bland folken hans gärningar! Ps. 105: 1.

Ämnen för tacksägelse:

a) *För hemarbetet:*
för de gamla vännernas uthållighet;
för de nya medarbetare och vänner, som Herren uppväckt samt
för de medel han gifvit.

b) *På missionsfältet:*
för Herrens särskilda beskydd under tider af oro;
för dem, som under året blifvit genom dopet upptagna i församlingen;
för dem, som kommit under evangelii inflytande men ännu äro endast sökare i läran;
för de nya stationer, som blifvit öppnade;
för de hus missionen lyckats erhålla i Üin-ch'eng, Hai-cheo och Tong-cheo-fu;
för den vänlighet våra syskon fått röna från folkets sida.

Vi tacka dig, o Gud, vi tacka dig, att ditt namn är nära; man förkunnar dina under. Ps. 75: 2.

Ämnen för bön:

a) *För hemarbetet:*
för kommittéens och ombudens arbete;
om flera medarbetare och missionärer;
om mera intresse för missionen bland Guds folk och om de behöfliga medlen för arbetets bedrifvande.

b) *På missionsfältet:*
för missionärerna och deras arbete;
för de infödde medarbetarna och församlingarna i Üin-ch'eng och Tong-cheo-fu;
att mycken helig ande måtte hvila öfver dem och göra sig gällande i verksamheten;
om flera infödda evangelister och bibelkvinnor;
om en väckelse öfver hela fältet;
för öppnandet af städerna Han-ch'eng och Pu-ch'eng;
för det stora halfsårsmötet i Üin-ch'eng i april eller maj och
för de båda sjuka bröderna Björkebaum och Hofstrand.

Då skall du ropa och Herren svara; du skall bedja och han säga: »Här är jag». Es. 58: 9.

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1896.